

Letní Vacenovický ZPRAVODAJ

ČERVENEC / 2015

Vážení občané,

přichází léto, čas prázdnin a dovolených, čas teplých slunečných dnů, čas koupání. Počasí nám již ukázalo několik tváří letních dnů. Od téměř nesnesitelných veder až po docela chladné dny. Všichni čekáme, že změna počasí nám přinese i déšť. Doufám, že až budete zpravodaj číst, bude každý večer přicházet vlhký déšť a během dne bude příjemných 25 °C.

Přemítám, co všechno se během tohoto půl roku událo. Kolik věcí se podařilo a kolik zase ne. Některé plány a úmysly se táhnou a není možné je popohnat, až se mnohdy stydím, že na vaše otázky odpovídám pořád to samé. Nápadů a vizí tisíce, ale pořád máme tu samou hromádku peněz a tak se snažíme většinu věcí prohnat přes dotace a pak to samozřejmě trvá a ne vždy se to podaří. Ale to je normální život. Něco jde dobře a skoro samo a něco se nedaří, i když člověk vyvíjí úsilí až nadlidské. Ale problémy jsou od toho, aby se řešily.

V tomto roce jsme se pustili do rekonstrukce budovy obecního úřadu. Budova bude mít samostatné kanceláře pro úřednice a vyhovující archiv, obřadní síň a garáž, na patře bude kancelář starosty, místostarosty a místnost k jednání. Ze zadního vchodu bude na patro přístup do vybudovaného malého bytu o výměře cca 43 m². Na výstavbu bytu se nám podařilo získat finanční částku ve výši 550 000 Kč z Ministerstva pro místní rozvoj. Jelikož je byt podpořen dotacemi, budeme mít povinnost při výběru nájemníků řídit se pravidly ministerstva. Ale to se nedá nic dělat, každá získaná dotace je vázána nějakou podmínkou.

Zpěváček Slovák 2015

Také se nám podařilo získat dotaci na revitalizaci vodní plochy Hůštík. Nejen že se úprava dotkne samotné vodní plochy, ale celý prostor se upraví a vznikne opět pěkné místo pro setkávání dětí a občanů, tak jak to vždycky bývalo a jak to pamatujeme. Alespoň doufám.

Další plánovanou a tolikrát slibovanou akcí je rekonstrukce místní komunikace Čajkova. Nejprve jsme museli zajistit přeložky sítí, až poté máme možnost budovat komunikaci. Pokud půjde vše podle plánu, bude komunikace do konce září hotová.

Další akcí, která se táhne také delší dobu, je změna územního plánu 1B. Jde o změny lokalit, které musely projít procesem vyhodnocení vlivu na životní prostředí. Vznikla studie, která nám a dotčeným orgánům dává představu o tom, zda je vhodné realizovat námi plánované stavby s ohledem na životní prostředí a obyvatele. Popřípadě udává podmínky, za jakých jsou plánované stavby akceptovatelné. V měsíci červnu proběhne veřejné projednávání, během této doby bude poslední možnost vyjádřit se k plánovaným změnám a pak, po dodržení lhůt stanovených zákonem, dojde ke schválení změny územního plánu obce Vacenovice 1B.

Další a pro nás všechny zásadní akcí jsou pozemkové úpravy. O těch více na dalších stránkách.

To jsou všechno plánované realizace v tomto roce. Jelikož se jedná o projekty finančně náročné, nebude se Obec Vacenovice v tomto roce pouštět do dalších investičních akcí.

Úkolem do dalších let je připravit novou žádost na rekonstrukci chodníků ve středu obce. Autobusové zastávky jsou dalším projektem, který čeká na uskutečnění, úprava lokality u Jezera. Urbanizace plochy kolem hřbitova a kostela, rovněž veřejné osvětlení a rozhlas by si zasloužili rekonstrukci. Dále rekonstrukce Habánského sklepa a víceúčelové hřiště na stadionu, to je vize na příští roky. A jedna z největších akcí, která je naplánována, Dům pro seniory. Všechny tyto investiční akce jsou v různé fázi rozpracovanosti a věříme, že se nám podaří v dalších letech je uskutečnit.

Popisují, co plánujeme se zastupitelstvem a jak se snažíme, ale velký dík patří vám mnohým. Opět, když se procházím jednotlivými uličkami naší obce, kvetou všem předzahrádky, travička posečená, a že někteří toho mají pěkný kus na starost. Rovněž na Den Země bylo potěšitelné, že se nás tolik sešlo. Ovšem je na druhou stranu smutné, že uklízíme sami

po sobě, po našich spoluobčanech. V neděli na pouť na lavičce u Valisova kříže plechovky, papíry, všechno se to tam válelo a koš je vzdálený tři metry od lavičky. Nechápu, copak ti dotyční, co tam seděli, nechtějí zase přistě sedět u čistého stolu? Asi ne. Kuřáci, je zakázáno odhazovat i nedopalky, ale odhazovat celé prázdné krabičky a každé ráno koupit ve stánku cigarety a odhodit ještě na parkovišti z auta celofán (já vás vidím z okna). Copak to neunesete ke koší? Nerozumím tomu, nechápu to.

Ale i přes tyto nepochopitelné věci je vás spousta, kteří se staráte o veřejné prostory a nebojíte se přiložit ruku ke společnému dílu, za to vám patří upřímný velký dík.

V tomto roce proběhla u nás ve Vacenovicích poprvé Noc kostelů. Kdo nebyl na zvonicích na zvonech, neviděl výstavu kalichů a Svátostí oltářních, které naše farnost vlastní, může ho to mrzet. Další zajímavostí tohoto dne byl příspěvek farní kronikářky paní Šimečkové k jednotlivým vitrážovým oknům v kostele. Dozvěděli jsme se kdo, kdy a hlavně proč kostelu, celé farnosti, tedy vlastně nám, tyto okna věnoval. Při té příležitosti jsem si uvědomila, kolik nádherných výšivek máme v kostele na oltáři a na kazatelnicích. Kolik hodin titěrné práce to musí dát dámám vyšít takovou náheru, kterou opět nezištně věnují nám všem. Milé vyšivačky, děkuji nejen jménem svým, ale určitě i jménem celé obce Vacenovice.

Tento půlrok byl nabitý kulturními akcemi. Je asi zbytečné vyjmenovávat všechny akce, které pro nás jednotlivé složky uspořádaly. Za zmínku stojí práce našeho sdružení maminek Klubíčko. Tato děvčata dokážou zvládnout během svých mateřských a domácích povinností ještě program pro ostatní maminky a jejich rodiny.

Závěrem bych chtěla ještě poděkovat i ostatním místním organizacím za všechny společenské a kulturní akce, které v době od ledna do června pro nás všechny připravily. Všechny byly pěkné a staly se pro nás ostatní příjemně stráveným časem. Takových chvil a okamžiků není nikdy dost a je potřeba si jich vážit.

Velmi si vážím každé pomoci, každého, kdo účinkuje, organizuje a pomáhá s pořadatelstvím kterékoliv obecní a kulturní akce. Přispíváte tak k dobrému soužití v naší obci.

S přáním slunečných dnů a optimismu

Jana Bačíková, starostka obce

Společenská kronika - fotografie

Vítání dětí

Vítání dětí

Tomáš a Evženie Pavlačková

Milan a Jarmila Křivohlaví a Ing. Josef a Ing. Jana Hulckých

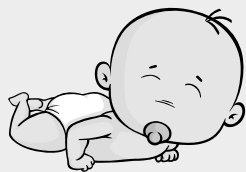
Miroslav a Marie Belkovi

DĚTI NAROZENÉ V I. POL. R. 2015:

*Pac a pusu bez rámusu,
přeji krásný sen,
k tomu ještě sladké spaní,
brzo přijde den.*

*Měsíček vám venku svítí,
nemusíte se bát,
zavřít očka pod peřinku,
dobrou noc a spát.*

*Ráno spolu užijem si,
půjdem někam ven,
pro dnešek se rozloučíme,
tak už spěte jen.*

Patrik Machač (r. 2014)
Vanessa Jurkovicová (r. 2014)
Dominik Hašík
Anežka Chlachulová
Jáchym Ingr
Alice Bábíková
Dušan Pavlovič
David Gál
Lea Belková

SVATBY V I. POL. R. 2015:

*Miluji Tě a chci se za Tebe bít,
na kraj světa s Tebou jít.
Vše co mám, Ti chci dát,
vím, že s Tebou se nemusím bát.
Miluji Tě oddaně,
srdce své Ti chci dát do dlaně.*

Libor Bábíček a Lenka Tomšejová (r. 2014)
Miroslav Tupý a Iveta Mikulášová
Ing. Marek Koníček a Petra Jakšová
Viktor Lapšanský a Markéta Bartošková
Tomáš Devát a Małgorzata Szpytma
František Setínský a Jana Gasnářková
Mgr. Petr Turek a Mgr. Barbora Lahová
Jiří Schneider a Simona Rouzková
Lukáš Sládeček a Karolína Gasnářková
Jiří Machač a Martina Ungerová

VÝZNAMNÁ OSOBNÍ VÝROČÍ I. POL. ROKU 2015

97. narozeniny oslavila:
Frolcová Josefa

95. narozeniny oslavila:
Křížková Jiřinka

93. narozeniny oslavil:
Dobeš Marcelín

92. narozeniny oslavila:
Výletová Anastazie

91. narozeniny oslavil:
Novák Jan

80. narozeniny oslavili:
Chvátal Dobroslav
Tomčalová Blažena
Krist Antonín
Jagošová Františka
Bábíčková Božena

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života, oslavili manželé:
Miroslav a Marie Belkovi
Milan a Jarmila Křivohlaví
Tomáš a Evženie Pavlačkovi
Ing. Josef a Ing. Jana Hulckých (Praha)

Diamantovou svatbu, tj. 60 let společného života, oslavili manželé: Jan a Terezie Ingrovi (r. 2014)

ÚMRTÍ V I. POL. R. 2015:

*Kdybys byl deštěm jarního rána,
při každické bouře já chodila
bych bosá a nahá.
Kdybys byl sluníčkem na nebi
a svítil na mě každé ráno,
probouzela bych se s nadějí,
že jsi to ty, a že to nebylo tak dávno.
Teď je všechno jinak,
je to sotva pár dnů,
raději se schovávám do svých snů.*

*Do těch, ve kterých jsi ty a já,
tam, kde jsme společně,
kde jsme oba dva.
Vzpomínám, jak smála jsem se na Tebe
a věděla, že žijeme jen pro sebe.
Mám křičet, plakat nebo řvát?
Vždyť já se chci zase znovu smát!
Jen malinký kousek lásky mít,
už nechci zase jenom snít ...*

	ve věku		ve věku
Anna Nesvadbová	74 let	Františka Tomečková	82 let
Hedvika Nováková	81 let	Antonín Blaha	48 let
Marie Chvátalová	76 let	Petr Ingr	65 let
Marta Kuciánová	82 let	Václav Ryba	66 let
Ludmila Bábíčková	57 let	Marie Ingrová	89 let
Miroslav Valtr	61 let	Fabián Krist	70 let
Jan Profota	72 let		

V I. pololetí roku 2015 se ve Vacenovicích:

narodilo	9	dětí
přihlásilo k trvalému pobytu	15	občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu	12	občanů
zemřelo	13	občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje činí 2202, průměrný věk 40,58 let.

Co se podařilo realizovat a co plánujeme

V podstatě prvního půl roku uplynulo od zvolení nového zastupitelstva obce. Protože toto doznalo pouze jednu změnu z pohledu na minulé funkční období, byla zajištěna kontinuita v návaznosti

na dlouhodobé plány v oblasti přípravy a realizace investičních akcí. V následující tabulce uvádím soupis akcí realizovaných postupně v průběhu letošního roku.

Tabulka investičních akcí a jejich finančních nákladů pro rok 2015 (ceny jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	Stavba - investice	Cena dle PD	Cena realizační	Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1	OÚ Vacenovice – rekonstrukce a stavební úpravy	10 070,-	7 657,-	2 413,-	550,-	Ministerstvo pro místní rozvoj
2	Místní komunikace ul. Čajkova – I. a II. etapa	4 960,-	-	-	-	-
3	Revitalizace Hůštika	3 415,-	-	-	648,-	Operační program Životní prostředí
	Celkem	18 445,-	7 657,-	2 413,-	1 198,-	

Protože se jedná o technicky a finančně náročné stavby, plánujeme pouze tyto výše uvedené, které jsou financovány převážně z rozpočtu obce. Další připravované investiční akce, popsané v zimním zpravodaji, budeme do realizace zařazovat postupně v dalších obdobích.

V dalším se krátce zmíním o jednotlivých stavbách:

1) OÚ Vacenovice – rekonstrukce a stavební úpravy: výběrové řízení na zhotovitele stavby bylo zahájeno v zimních měsících letošního roku. Zúčastnilo se devět uchazečů. Kritéria pro vyhodnocení byla dvě: 70% cena a 30% termín provádění. Z tohoto tendru vzešla jako vítěz firma Vastas s.r.o. Vacenovice. Čtyři firmy byly vyřazeny z důvodů nesplnění zadávacích podmínek a z toho dvě podaly odvolání proti rozhodnutí výběrové komise. Proto se výběrové řízení táhlo dlouhé dva měsíce a až poté bylo možno zamítnout bezpředmětně podaná odvolání a podepsat smlouvu o dílo s vítězem výběrového řízení. V průběhu přípravných prací musel obecní úřad již v měsících únoru a březnu zvládnout přeložku kabelu O2, postavit nový sloup pro internet a kabelovou televizi vč. přeložek jejich přenosových komponentů a kabelů. V současné době po celou dobu výstavby je servovna umístěna ve školním bytě. Projektová dokumentace byla koncipována tak, že se provedou částečné demolice stávajícího objektu, vnitřních příček a stropů, zůstanou pouze obvodové stěny a provede se vlastní rekonstrukce a nadstavba. Vlastní práce byly zahájeny začátkem měsíce května. Po částečném provedení demolice mohly být provedeny podrobné sondy všech základových konstrukcí a to jak sklepních, tak obvodových a vnitřních nosných stěn, což bylo i požadavkem zpracované PD. Kopané sondy odhalily místy nevyhovující základy, provedené pouze cihelným zdivem nebo kombinované kamenné pasy stmelené betonovou výplní. K posouzení tohoto stavu byl přivolán autorizovaný statik, který svým posudkem rozhodl o nutnosti rozšíření demoličních prací. Za účasti statika, projektanta a zástupce obce bylo rozhodnuto o následujících změnách:

- Nevyhovující základové konstrukce je nutno vybourat vč. obvodových stěn

- Budou vytvořeny nové základové pasy a obvodové zdivo ve stávajícím půdorysu OÚ
- Budou rozšířeny stávající sklepní prostory až po čelní nosnou zeď
- Bude nutno opravit rozmístění vnitřních nosných stěn
- Další část stávající realizační PD zůstane zachována na stávajícím půdorysu.

Po tomto rozhodnutí projektant stavby ihned zahájil práce na zapracování uvedených změn do stávající PD s postupným předáváním jednotlivých výkresů tak, aby nedošlo k přerušení stavebních prací. Popsané změny budou mít samozřejmě dopad na zvýšení realizační ceny, podle předběžných propočtů více a méně prací v rámci několika stovek tisíc a také na prodloužení termínu výstavby zřejmě do května 2016. V letošním roce předpokládáme vybudování uzavřené hrubé stavby s přerušením prací v zimním měsících a následně finální dokončení v jarních měsících. Přesné finanční náklady a konečný termín bude znám po definitivním dopracování PD a nového výkazu výměr s jeho oceněním. Předpokládáme, že do konce července 2015.

2) Místní komunikace ul. Čajkova – I. a II. etapa: projektová dokumentace I. etapy je připravena již dva roky. Zde se jedná o provedení nových silničních obrubníků, doplnění odvodnění komunikace formou uličních vpustí a provedení nových celoplošných obalovacích směsí. Ovšem s přípravou II. etapy (panelová vozovka) byly velké problémy. Projektová dokumentace byla dokončena koncem minulého roku a byla díky připomínkám jednotlivých správců inženýrských sítí 3x přepracována. Výsledkem byla nutnost provedení přeložky sdělovacího kabelu O2. Tento bude levostranně ve směru staničení zcela zrušen a nově přeložen ke kabelovému svazku pravostranně. Toto ovšem předpokládalo uzavřít se společností O2 smlouvu o přeložce kabelů jako podklad k žádosti o stavební povolení, což je opět dlouhodobá záležitost. Smlouva byla uzavřena v polovině dubna letošního roku. V tomto termínu byla ihned podána žádost o stavební povolení u speciálního stavebního úřadu Kyjov. Vydání stavebního povolení očekáváme koncem července

Húštík

2015. V tomto měsíci předpokládáme i vypsání a ukončení výběrového řízení na zhotovitele stavby tak, aby realizační práce mohly být zahájeny v polovině měsíce srpna a ukončeny v letošním roce. V této druhé etapě se jedná o provedení následujících prací:

- Jako první je třeba provést přeložku kabelu O2
- Následuje odstranění silničních panelů
- Výkop kufru vozovky s vytvořením kompletních konstrukčních vrstev a uličních vpustí
- Položení silničních obrubníků pro šířku vozovky 4,25 m
- Položení nových asfaltových podkladních a obrusných vrstev
- Výstavba propojovacího chodníku na ul. Růdnická.

Všechny popsané úpravy obou etap zajistí především pro obyvatele v ul. Čajkova snížení prašnosti a hluku místního provozu.

3) Revitalizace Húštíka: tento projekt je po stránce projektové dokumentace i platného stavebního povolení připraven již cca dva roky. Již v r. 2014 jsme žádali OPŽP o přiznání dotace na uznatelné náklady a žádosti nebylo vyhověno. V letošních zimních měsících byla žádost podána opakovaně a začátkem června byla poskytovatelem dotace akceptována. V současné době se zpracovává zadávací dokumentace pro vypsání výběrového řízení na zhotovitele,

Demolice budovy obecního úřadu

kteří by mohlo být vypsáno v příštím týdnu a ukončeno podpisem smlouvy koncem července či začátkem srpna. Srpen také předpokládáme zahájení prací a jejich ukončení do konce roku.

V rámci realizace budou provedeny tyto práce:

- Zemní práce na provedení dna nádrže ve dvou výškových úrovních
- Zemní práce na úpravě břehových svahů
- Cca polovina svahů bude zadlážděna nasucho lomovým kamenem, zbývající svahy budou zatravněny
- Bude vybudován nový výústní objekt
- Následuje vybudování krátké příjezdové komunikace kolem zadního plotu MŠ
- Vybuduje se chodník od komunikace za humny řadových rodinných domů
- Zde bude upravena i zeleň do parkové podoby, aby tato část sloužila obyvatelům obce jako klidová část.

Z uvedeného je zřejmé, že tyto stavby byly a jsou poměrně hodně náročné na přípravu, realizaci i finanční zajištění a je úspěchem, že byly dotaženy až do dnešní podoby s jejich realizací.

Děkuji Vám za pozornost

Ing. František Novák, místostarosta

Pozemkové úpravy

Všichni se shodneme, že jednou z největších priorit obce Vacenovice je vybudování cyklostezky na Milotice. A je jedno, jestli máme děti školou povinné či ne. Komunikace na Milotice je v kategorii III. třída, a proto na ni při plánovaných rekonstrukcích nezbyvají majitelé Jihočeskému kraji finance. Doba, kdy jsme ze školy jezdili na kole a chodili pěšky, je už dávno pryč. Při dnešní hustotě dopravy bychom to dětem ani nedovolili. Vedení obce se vybudováním cyklostezky na Milotice zabývá už několik let. V minulém volebním období jsme se snažili od více jak 130 majitelů vykoupit cca 5m2, ale to se nepodařilo. Mnozí nepochopili, že se jedná o cyklostezku budovanou pro bezpečnost dětí, že nejde o zábor pozemku v rámci turistického ruchu a chtěli za pár metrů pozemků neuvěřitelné částky. Na druhou stranu mnozí z vás byli ochotni pozemek obci darovat. Během přípravy kupních smluv a projektové dokumentace jsme zjistili, že tato oblast trpí velkou větrnou erozí a proto by bylo vhodné vyřešit tento problém před vybudováním již zmiňované cyklostezky. Proběhlo několik jednání s vedením Státního pozemkového úřadu a ten zadal vypracování studie větrné a vodní eroze na našem katastru. Obec Vacenovice leží na styku dvou geologických útvarů. Starší vrstvy jsou tvořeny slínou a jíly bohatými na vodu a ty jsou překrývány vrstvou písku. Máme tak krajinu osobitého rázu. Místa bohatá na vodu nám překrývají místa suchá až extrémně. Proto jsme se rozhodli na základě studie našeho území, zahájit pozemkové úpravy.

Účelem pozemkových úprav je napravit všechny vlivy politické a ekonomické, které se s půdou s krajinou a s přírodou udály od kolektivizace zemědělství a komunismu. Likvidovaly se polní cesty, remízky a meze. Začalo vytváření neúměrně velkých bloků zemědělské půdy, převážně oraných a meliorovaných plošnými drenážními systémy. Tyto zásahy cítíme i ve Vacenovicích. Neúměrná větrná eroze v lokalitě Odměry a Díly u kapličky a naopak částečně zaplavené Židoviny a Jezérka. Pozemkovými úpravami by došlo ve Vacenovicích k účelnějšímu uspořádání pozemkového fondu. Vyřešily by se vlastnické vztahy, zpevnily cesty, celá krajina by se díky racionálnějšímu prostorovému uspořádání pozemků stala ekologicky stabilnější.

Nedílnou součástí pozemkových úprav je i plán společných zařízení. Ten tvoří cestní síť a systém protierozních a hydrologických a krajinných opatření, které pak můžeme po pozemkových úpravách realizovat.

Znamená to tedy, že jakmile dokončíme pozemkové úpravy, bude možnost zpevnit stávající polní cesty a vytvořit nové. Například i cestu na Milotice.

Jediné, co obec Vacenovice potřebuje od majitelů pozemků, je souhlas s pozemkovými úpravami. S podpisem souhlasu pozemkových úprav si vás dovolíme oběhnout sami v co nejkratším čase. Protože pokud se nám podaří souhlasy získat co nejdříve, budeme do pozemkových úprav zahrnuti hned na podzim tohoto roku. Nemusíte se obávat, že přijdete o nějaké své pozemky. Není účelem pozemkových úprav obírat občany o jejich majetek. Účelem je

upravit ráz krajiny a do budoucna zhodnotit jednotlivé pozemky jak prvky ekologické stability, tak i kvalitními zpevněnými cestami.

Po takových úpravách se našemu okolí a přírodě vrátí různorodost a přestanou nás trápit nekvalitní a mnohdy nesjízdné cesty.

Děkuji vám všem, kteří chápete potřebnost tohoto kroku. Částečně čerpáno z www.vacenovice.cz

Jana Bačíková, starostka obce

Přidělování čísel popisných

Zdědili jste starý rodinný domek po stařečcích, který jste zbořili a na jeho místě postavili domek nový? Bohužel, číslo popisné původního starého domu, na které jste byli zvyklí a které vám připomíná staré dobré časy, už váš nový domov nedostane.

Je tomu tak už od 1. 7. 2010, kdy vešel v platnost zákon č. 111/2009 Sb. o základních registrech a změna zákona č. 128/2000 Sb. o obcích. V § 31 odst. 5) zákona o obcích se mimo jiné píše: *... čísla popisná a evidenční, která byla přidělena, nelze užívat opakovaně...*. Takže ať se nám to líbí nebo ne, zákony se musí dodržovat a na obecním úřadu, i když neradi, musíme nové budově přidělit číslo úplně nové.

Kdysi dávno, někdy v období před 2. světovou válkou, byly domy na hlavním tahu obcí (od Vracova na Ratíškovice) přechíslovány. Původně šla totiž čísla shora dolů směrem na Vracov, po přechíslování jdou čísla od dolního konce nahoru, jak je tomu dnes. O tomto však již na obecním úřadě nejsou žádné dokumenty.

Číslo popisné přiřazuje obecní úřad předběžně a neoficiálně již při prodeji stavebního pozemku nebo při povolení stavby, hlavně z důvodu, aby v nových ulicích šla čísla pěkně po sobě v číselné řadě. Používá se na to (i ve třetím tisíciletí) starý školní sešit formátu A4 za 3,- Kčs, který založila na OÚ ještě p. Ludmila Synková v době, kdy nebyly počítače a internet, používalo se pouze papíru a tužky. Tento sešit je jednoduchá a přehledná evidence budov a jejich obyvatel a najde se v něm spousta zajímavostí. Jsou zde na první pohled patrné všechny změny za posledních cca 30 let, které bychom už jinde takto nenašli. Při listování sešitem si vzpomeneme na obyvatele, kteří se z Vacenovic již dávno odstěhovali nebo zemřeli a jejich domy koupili nebo zdědili občané další. U některých domů nebyla za posledních 30 let žádná změna, kdežto u některých nestačí řádek. Spousta jmen je již zapomenuto nebo jen pamětníci si vzpomenu, že v č. p. 283 žil kdysi Jaroslav Čipčula, v č. p. 187 Josef

Kazlepka apod. Na dolním konci domy č. p. 81, 82 a 83 stály v cestě nové silnici, tak byly zbořeny. Bydlela tam paní Svobodová, Prágrovi a Jožka Ondříšek.

K dnešnímu dni je posledním číslem v tomto sešitu číslo 777 – a je rezervováno pro plánovaný „Multifunkční dům“. Číslo popisné 242 (Ingrovo), na jehož místě má Multifunkční dům stát, tímto zanikne.

Oficiálně obecní úřad přiděluje číslo popisné až na základě kolaudačního rozhodnutí nebo povolení k užívání stavby vydané stavebním úřadem. Teprve poté, na základě Dokladu o přidělení čísla popisného, zapíše katastrální úřad nemovitost na list vlastnický a stavební úřad zavede budovu pod číslem popisným do RÚIAN – Registru územní identifikace, adres a nemovitostí.

K dnešnímu dni je v obci Vacenovice 777 čísel popisných. Z toho je:

31 čísel popisných zrušených, domy byly zbořeny a číslo již nebylo přiděleno

6 čísel popisných je předběžně přiřazeno k zatím prázdným stavebním pozemkům

19 domů je rozestavěných a zatím nezkolaudovaných

721 je všech budov zkolaudovaných

642 je obydlených rodinných domů

46 domů je neobydlených

33 budov je tzv. občanská vybavenost (školy, KD, prodejny, firmy a provozovny apod.)

Pan Štěpán Dobeš, bývalý starosta obce, s humorem sobě vlastním říká: „Nevěstu jsem si hledal podle čísla popisného. Šel jsem od začátku. V čísle 1 děvčicu neměli, ale v čísle 2 ano, tak jsem si ji vzal...“ Vidíte, na co všechno lze čísla popisná použít!

Marcela Tomašovičová

Tři měsíce provozu ČOV a kanalizací Svazku obcí

Milí spoluobčané, tímto článkem bych chtěl na Vás apelovat ze třech důvodů. Jedná se o:

1. Provoz kanalizačních stok
2. Kanalizační přípojky a smlouvy na odvádění odpadních vod
3. Nejčastější dotaz při podepisování smlouvy na odvádění odpadní vody

Ad 1) Jelikož čištění odpadních vod je biologický proces, ve kterém se využívá mikroorganismů, je nutné, aby se na ČOV dodržel stálý přísun živin a také co nejméně kolísající parametry odpadní vody na nátok do čistírny.

Za první tři měsíce provozu jsme přišli na spousta problémů souvisejících s chováním Vás všech. Stručně řečeno: do stokové sítě nám pouštíte odpadní vody s materiálem, který tam nepatří. Pro Vaši osvětu si shrneme pár definic.

Co je to odpadní voda a nakládání sní

Odpadní voda je voda, jejíž kvalita byla zhoršena lidskou činností (splašková voda) a před vypouštěním zpět do vodoteče musí být vyčištěna.

Ve svazku máme převážně jednotnou kanalizaci (odvádí splaškovou i dešťovou vodu). Dále kanalizaci můžeme rozdělit na gravitační

a tlakovou. Jelikož náš svazek se rozkládá na rovině, muselo se pro dopravu splašků využít tlakových kanalizací s celkem 8 čerpacími stanicemi. Na těchto čerpacích stanicích v poslední době dochází k největším provozním problémům, a to z důvodu zanášení těchto stanic a následných poruch čerpadel (prodražení provozu).

Co nepatří do kanalizace?

Co do kanalizace nepatří, uvádí kanalizační řád, který najdete na obecním úřadu příslušné obce svazku. Na internetových stránkách svazku bude zveřejněn v nejbližší době, rovněž jej lze najít na stránkách společnosti VaK Hodonín, a. s..

Pro zestručnění: do kanalizace nepatří biologicky rozložitelný odpad z kuchyní, zbytky jídel, tuky (oleje), hygienické potřeby, všechny druhy chemikálií a v neposlední řadě léky.

Zbytky potravin v kanalizaci jsou potravou pro hlodavce, kteří se pak vesele rozmnožují a mohou se stát velmi významným přenašečem nemocí. Zbytky jídel dále ucpávají kanalizaci a podporují hnilobné procesy, které nám zvyšují nepříjemný zápach.

Samostatným problémem jsou kuchyňské drtiče. Jejich používání je zakázáno kanalizačním řádem, a přesto je některé rodiny využívají. Odpad z drtičů zanáší jenom kanalizaci, ale převážně zanáší kanalizační přípojku uživatele a se spojením s tuky dochází k snížení profilu průtočnosti a k následnému ucpání kanalizační přípojky.

Hygienické potřeby nepodléhající rozkladu jsou největším problémem čerpacích stanic. Problémy způsobují potřeby z vláknitých materiálů a jejich plastové části. Největší zastoupení z hygienických potřeb mají vlhčené ubrousky, u kterých se všichni mylně domnívají, že se rozpadnou, ale není tomu tak. Dále jsou to kousky vaty, hadry, plastové obaly potřeb atd.

Nadměrné množství jakýchkoliv chemických látek (kyseliny, zásady, pesticidy, barvy, rozpouštědla, atd.) má negativní vliv na biologické procesy při čištění odpadní vody.

Pro náš region je dalším specifickým problémem vinařství a ovocnářství. Kvasnice z výroby vína a odpad z vaření „povidel“ nám snižuje pH odpadní vody a neúměrně nám zatěžuje provoz náhlým biologickým znečištěním. Pecky z vaření „povidel“ nám silně poškozují čerpadla.

Všechny výše zmíněné odpady či procesy nám negativně působí na čištění odpadních vod, neúměrně nám zatěžují ČOV a v neposlední řadě znatelně prodražují čištění. V nejhorším případě může dojít k tzv. otrávení aktivace. Nové nastartování čistícího procesu je velmi zdoluhavý a drahý proces.

„Proto Vás žádám o odpovědnější chování k Vámi produkováným odpadům.“

Ad 2) Malá část z Vás ještě nestihla uzavřít smlouvu na odvádění odpadních vod se svazkem obcí. Smlouvu můžete uzavřít na sídle svazku, což je na Obecním úřadu ve Vlkoši.

Dále jsme kontrolou smluv zjistili, že někteří z Vás nejsou napojeni na kanalizaci, přičemž to stávající kanalizační síť umožňuje. Proto Vás upozorňuji, že v takovém případě jste dle zákona o vodách a příslušných prováděcích předpisech povinni se napojit na stokovou síť. Pokud Vám kanalizační síť připojení znemožní, jste povinni doložit

jiné nakládání s odpadními vodami (vývoz fekálním vozem na ČOV). V jarních a letních měsících bude v obcích svazku probíhat průzkum stavu kanalizací a přípojek. Při odhalení tzv. černé přípojky kanalizace dojde nejprve k vyčislení vzniklé škody provozovatele a následnému oslovení majitele objektu. V případě neuhrazení škody, svazek podstoupí pohledávku k následnému právnímu vymáhání (neoprávněné využití kanalizace). Celý proces může být ukončen i odpojením přípojky objektu.

Ad3) Spoustu občanů při podepisování smluv zajímalo, co bude s případným ziskem ze stočného. Veškeré finanční prostředky, které zůstanou z výběru stočného, budou příjmem svazku obcí. Svazek tyto peníze může po dobu udržitelnosti projektu (10 let) použít pouze na projekty spojené s odváděním odpadních vod nebo na projekty dodávky pitné vody. Pro shrnutí: veškeré finanční prostředky zůstanou v našem regionu.

S pozdravem předseda Svazku

Ing. Pavel Něnička

Někteří z našich občanů si myslí, že ušetří, pokud budou své odpadní vody čerpat do svých zahrádek a sadů. Vystavují se tak obrovskému riziku chorob vzniklých konzumací takto infikovaného ovoce a zeleniny a rovněž velkému postihu. Upozorňuji všechny, kteří nejsou zatím připojeni ke kanalizaci k odvádění odpadních vod a nic jim v tom nebrání, aby tak učinili co nejdříve. Rovněž ti co nejsou připojeni oficiálně, ať dají vše do pořádku. Dobrovolný svazek obcí při čističce odpadních vod Milotice bude kontrolovat kamerovým systémem připojení jednotlivých domácností.

Jana Bačíková, starostka obce

KAMPA TŘIKRÁT JINAK

Díky našim krojům, moravským písňům, vínu a koláčkům jsme se seznámili ve Štrasburku s europoslancem Jiřím Pospíšilem. Nejvíce ho asi okouznil dvoulitrový opletený demižonek Mirka Novotného a popravdě i vyřídilka paní Blahuškové, která mu během pár minut řekla, co všechno důchodci v obci podnikají a jak jsou aktivní, jen že by potřebovali ty důchody, co mají teď v eurech. Europoslanec odzbrojen a zaskočen slíbil, že je pozve do muzea Kampa do Prahy. A taky, že ano.

Pozvání platilo a já jsem se s celým autobusem aktivních seniorů 14. února vypravila na Kampu. Tam už nás čekal pan europoslanec a osobně nás provedl muzeem. Dokonce nám umožnil i nahlédnout z terasy kamy, která vede nad areálem Sovových mlýnů a ochotně se s námi vyfotil. Naše dámy mu přivezly celou krabici maltašek a koláčků, vinaři mu dali víno. Já jsem přidala kus uzeného a klobásky, přece jenom jsem víc přes maso. Pan Pospíšil se

revanšoval knihou o Františku Kupkovi a rovněž několika výtisky životopisné knihy Medy Mládkové „Můj úžasný život.“ Jeden výtisk je k zapůjčení v místní knihovně ve Vacenovicích. Viděli jsme výstavu Františka Kupky, Jiřího Hilmaru, Zdeňka Buriana a jiných. Poté jsme měli domluvenou prohlídku Národního divadla, kterou nám zajistil náš rodák a zpěvák ve sboru Národního divadla Vašek Hajduch. Základní kameny, opona, hlediště, jeviště, busty národních umělců, malby Mikoláše Aleše a nakonec výhled ze střechy divadla. Pro

Praha důchodci v ND

všechny nezapomenutelný zážitek. A pravděpodobně i pro našeho průvodce. Všichni jsme jak správní výletníci z Vacenovic měli nějakou tu butelku alkoholu a náš odborník na historii divadla tu ochutnal slivovicičku, tu ořechovku, ke konci se mu už trochu pletl jazyk. A to po prohlídce dostal ještě litr vína. Pak se většina z nás šla podívat na rotující hlavu France Kafky od sochaře Davida Černého. Znavení a uchození jsme si dali volno a rozešli se do místních kaváren a restaurací. Velký úspěch měla v Praze skupinka našich důchodkyň,

Praha s Jiřím Pospíšilem

kteří vyzbrojené šátky a praporky potkávaly Moraváky, kam se vrtly. Dokonce v kavárně Slavia, když nabídl číšníkovi slivovici (a on neodmítl) zjistily, že je z Hodonína. Na závěr celého dne jsme se sešli na mši svatou v kostele Sv. Voršily, kde je i klášter. Sestřičkám jsme jako pozdrav z Moravy dali med a koláčky. Výlet úžasný a nezapomenutelný, ale nachozené a znavené jsme se už těšily domů.

No jenže Vacenovjác je tvor výletnický. Proč jeli jen důchodci a co zbytek dědiny? Tak jsem domluvila další výlet na Kampu. Pan europoslanec Pospíšil nevěděl, zda bude mít v sobotu 14. března na nás čas, ale přislíbil volný vstup do Muzea Kampa. Protože všem se zdálo, že jet jenom na Kampu je málo, když jsme v Praze, dohodlo se, že půjdeme i na prohlídku ND a rovněž na operu. Václav Hajduch zrovna v tento den hrál dopoledne v Čertovi a Káče a odpoledne v Prodané nevěstě. Na jeho doporučení jsme šli na Čerta a Káču, kulisy dělal Adolf Born. Bylo to rozverně a milé představení. Všem se nám líbilo. Jelikož jsme chtěli v divadle ukázat, že máme ve sboru občana, vezli jsme už z Vacenovic velké kytice nejen pro Václava, ale i pro sólistky. Když se po skončení představení vyhrnuly dvě uvaděčky na podium a hledaly Václava Hajducha, aby mu předaly kytku a láhev slivovice, naše ovace v hledišti nebraly konce. Líbilo se to i sólistce Janě Sýkorové „Káče“, která nám poslala děkovaný email a pozvala nás do Státní opery na svou Carmen. Tak snad na podzim. Po komentované prohlídce ND jsme šli na Kampu. Pan europoslanec za námi přišel, přivítal nás a řekl pár slov o historii Kampa. Pak nás předal sličným studentkám, které nás celým muzeem provedly. Jelikož s námi jeli i Vacenovští muzikanti a vezli hudební nástroje, domluvili jsme se, že na Kampě zahrájí. Z autobusu se nástroje přenesly mojí sestře Vladě do auta a ta jela zaparkovat. Z národního divadla běžela pro auto a velmi složitě se dostávala do zákazů a výjimek, až se dostala k muzeu. Jenže muzikanti, když uviděli prostor, kde mají hrát, tak se zalekli a že raději hrát nebudou. Tak sestra zase odjížděla autem pryč. Za pár minut mi volal pan Pospíšil a já mu řekla, že jsme chtěli zahrát, ale nejsme si jisti, zda je to vhodné. Pan europoslanec mě ubezpečil, že je to vhodné, že mecenáška muzea paní Meda Mládková bude nadšena. Tak znovu telefon a volat sestře, ať se vrátí. Ta už měla samozřejmě auto odstavené na parkovišti a jela tramvají za námi. Znovu pro auto a zpět na Kampu, tentokrát ji pustili až k hlavní bráně. Z výstav neviděla nic, ale zase stála u Kampa na povolenku místostarostky Prahy 1. To je přece taky zážitek. Muzikanti se pak už nedali pobízet, začalo se hrát, zpívalo se a paní Meda Mládková seděla s námi a zpívala s pohárkem v ruce. Když přišel pan

europoslanec, upozornil mě, že paní Meda i ráda tancuje, tak jsem poslala Mirka Novotného. Je vidět, že Mirek je ještě kus chlapa, paní Meda vyskočila ze židličky jak mladice. Pánové si ji střídali a paní Meda si to vyloženě užívala a my všichni s ní. Krásná a nezapomenutelná akce. Když jsem se pak loučila s panem Pospíšilem, moje drahá sestra mu stačila říct, že kdyby chtěl, přijedeme na Kampu s pěveckými sbory a zazpíváme a předvedeme naše řemesla. S tím jsme se rozloučili.

Za pár dnů mi volala manažerka Kampa s otázkou, zda nabídka platí. Oslovila jsem Mužský sbor a Marijanky a bylo rozhodnuto. Jedeme. Celá akce byla pojata jako workshop pro děti, s ukázkou a se seznámením velikonočních zvyklostí a řemesel. Paní Jakubičková s paní Vlasákovou a Mirka Pavlíková chystaly a předkreslovaly spoustu výfuků. Počítalo se až s 80 dětmi. Kluci Pavlíkovi slíbili, že budou učit děti plést pomlázky. Taky měli velkou starost, kde seženou tolik vrbového proutí. Ale sehnali, jsou šikovní. Během příprav se k nám přidali i naše dvě šikovné vyšívačky paní Charvátová s paní Mikulčíkovou. Půjčili jsme všude po dědině malé vyšívací bubínky a dámy předkreslily jednoduché vzory a připravily bavlnky. Paní Uherková napekla koláčky, vinaři nám dali víno a už se jelo. Většina se nás na Kampě převlékla do krojů. Krásný zpěv obou sborů, malebné a bohaté kroje i víno a domácí koláčky, byly krásným doplněním celé akce. Děti přišly s rodiči a nevěděly, co si mají dříve vyzkoušet. Když jsem viděla, kolik dětí stojí u škrabaček a učí se škrábat, jak teče pot z kluků Pavlíkových, protože nestačili učit tatínky a větší kluky plést pomlázky a naše vyšívačky? Když vedle nastrojené paní Mikulčíkové vidíte malou černošku, jak vyšívá slovácké kvítečky a jak od paní Charvátové nechce chlapeček jít ani domů a brečí, že pojede do Vacenovic. Krásný a nepopsatelný zážitek. A venku na nádvoří se zatím kupily davy diváků a zpívalo se a debatovalo, naše hlavní překladatelka Ivetka Měchurová vysvětlovala a popisovala kroj a zvyklosti ve třech světových jazycích. Na koláček se stávala i paní Hana Maciuchová a moc jí chutnal. Ale to nebyla jediná vzácná návštěva. Já jsem už několik týdnů dopředu volala paní Daně Zátopkové, že jedeme v krojích na Kampu a zpívat budou Marijanky a Mužský sbor. Paní Dana mi slíbila, že když to půjde, tak se staví. A stávala. Manažerka z Kampa mi volala, že paní Zátopková se na nás přijede podívat a byla značně překvapená, že nás zná. Neví holka, že jsme světová dědina. Tak odpoledne přijelo auto a paní Dana Zátopková, naše čestná občanka, přijela za námi na Kampu. Paní Meda Mládková už ji čekala. To bylo vítání a povídání. Obě dámy se nají

už spoustu let, ale dlouho se neviděly. Daly si vínečko a koláčky, zazpívaly si s námi moravské písničky a ochotně se fotily. Celý ostrov Kampa byl vzhůru nohama. Navečer jsme se rozloučili jak jinak než písní a kráčeli jsme k autobusu. Unaveni, ale šťastni, protože taková akce se už nebude nikdy opakovat. S veškerou úctou a respektem

jsme předvedli, co nám zachovali naši předci a jak je náš kraj půvabný, bohatý a krásný a že si všeho, co máme, náležitě vážíme a vše uchováme pro další generace.

Jana Bačíková, starostka

Co je a bude letos v konírně na zámku (nejen) k vidění?

V dubnu jsme zahájili sezónu vzpomínkami na společné silvestry a pohádkami z Milotic. Společné zážitky stovek lidí mikroregionu stojí za malé zastavení.

Od června můžete vidět i koupit výrobky klientů Domova Horizont v Kyjově. Jsou neuvěřitelně šikovní v práci se dřevem, keramikou nebo tkaním. Vernisáž byla v neděli 7. 6. 2015 ve 14.00 hod.

V červenci pak budou prostory konírny patřit výstavě Čarovné barvy země ve spolupráci s Masarykovým muzeem v Hodoníně.

Díla jsou prezentací školních kolektivů vytvořená pomocí čistě přírodních materiálů. Ve druhé polovině srpna ukážeme návštěvníkům celoroční práci vinařů – s čím, co, jak a kdy, aby odměnou bylo dobré víno.

Po celou dobu je v konírně dětský koutek pro nejmenší, dračí sluj a pohádkové okénko pro děti. Dílničky o víkendech nejsou úplným pravidlem, ale jsou velmi časté a oblíbené. Každý si z konírny může odnést příjemný zážitek nebo malý dárek z mnoha ručních prací šikovných lidí z Mikroregionu Nový Dvůr a okolí. Domáci i přespolní – každý je vítaný!

(aktuality najdete na www.novy-dvur.cz nebo facebooku)

Otevření konírny – Slavnosti sněženek

Otevření konírny – p. Vlasáková a p. Jakubíčková

ZPĚVÁČEK SLOVÁČKA

V dubnu se staly Vacenovice pořadatelem regionálního kola Zpěváček Slováčka 2015. Své umění nám ukázalo kolem 50 dětí, které se umístily již v oblastních kolech. Mohli jsme ocenit nejen pěvecké umění a u mnohých dětí i profesionální projev, ale i pestrost krojů. Že jde o rozsáhlou akci, jsem si uvědomila až během příprav. Do soutěže se hlásily děti z Hornácka, Dolňácka, přes Kyjovsko až po Podluží. Neustálé telefonáty rodičů, které cimbálové muziky budou děti doprovázet, od kolika hodin bude možné zkoušet, jak bude zajištěno zázemí pro děti a rodiče. Kde se budou vystupující moci převléci do kroje. To a spousta jiného mi nedávalo popravdě docela dlouho spát. Podpořil to i telefonát z Brna, kdy mi nějaký profesionální muzikant a folklorista volal, že taková akce se v žádném případě nedělá na malých dědinách a že snižujeme úroveň celé soutěže. No uznáte, že to na klidu nepřidá.

Ale přišel 26. duben 2015 a začali se sjíždět mladí zpěváčci. Kroje na ramínkách, sebou celou rodinu a zkoušelo se, zpívalo se ve škole, v sále i v přísálí. Nebudu popisovat průběh celé akce. Spousta vás se přišla podívat. Já jsem byla spokojená, celá soutěž se mi ohromně líbila. Můj strach, že tak rozsáhlou akci nezvládneme, se přeměnil v obrovskou euforii a nadšení, když chodily děkované emaily od rodičů a od porotců. A ty už mají s čím porovnávat. Ale je pravdou, že bez nezištné pomoci mnohých z vás, bez obětavosti rychle splnit můj nápad (pan Janík přišel dětem promítat kino, aby jim při čekání

Zpěváček Slováčka Šimon Sabáček

rychleji utíkal čas) by se tato akce nemohla nikdy tak podařit. Zvláštní poděkování patří všem podnikatelům, kteří přispěli finanční částkou, vinařům za víno, paní ředitelce Liběně Lisé, která nám umožnila být ve škole. Jejím děvčatům paní Mičolové a Bábíkové, které připravily tělocvičnu na promítání kina a jednotlivé třídy na nápor dětí. A Marijánkám. Ty nastrojené v krojích si vzaly na starost děti v přísálí, staraly se o jejich včasný nástup na podium, vystoupily

v přestávce, kdy porota potřebovala čas k vyhodnocení nejmenších a vůbec zaštiťovaly hladký průběh celé akce. Další poděkování patří konferenciérce Veronice Foltýnové a rovněž Šárce Mišíkové, které se ujaly dětí na podiu a díky jejich laskavému a vlídnému přístupu se děti cítily přirozeně. Nemůžu ještě opomenout naši mladou cimbálku a vystoupení malých zpěváků Petry Blahůškové. Jejich cifrování a chuť do zpěvu byla kouzelná a ohromila všechny přítomné. A rovněž musím poděkovat mým velkým pomocnicím paní Blahůškové, Martínkové, Novákové a Synkové, které ve vacenovských žlutých tričkách a vestách s šátky na krku organizovaly po celý den zkoušky dětí u cimbálových muzik, staraly se o občerstvení a hlavně dělaly obci obrovskou reklamu, protože takové čtyři ukecané ženské ty už dokážou popsat a vychválit, co se všechno u nás děje a jak jsme správná dědina. Ještě jednou díky. Nesmím ani zapomenout pochválit Tondu Vrba. Zabezpečil cimbálovou muziku Matěje Kůrečky a cimbálku z Kyjova Fryšku. Zajistil všechny porotce, rozesílal noty a texty, udělal rozpis dětí a naplánoval jednotlivé zkoušky. Bez něj by se taková akce nemohla v žádném případě uskutečnit.

Za Vacenovice vystoupili v I. kategorii Šimon Sabáček a Tobias Rygar. Přiznám se, že jsem počítala, že cena Starostky obce bude jejich, i kdyby se porota stavěla na hlavu, vždyť jsou to naše děcka a nám se líbí nejvíc právě oni dva. Ale nebylo to nutné. Jejich šikovnost a zpěvnické umění ocenila porota i beze mě, aniž by věděla, odkud děti

Zpěvacek Slováků Tobias Rygar

jsou. Nemusíme mít tedy obavy. Naše dvě dechovky, ženský sbor a dva mužské sbory a vlastně nakonec i to zpívání v hospodě, díky těmto dětem a mládeži a podpoře jejich rodičům ve Vacenovicích neskončí a za to jim patří obrovský obdiv a vřelý dík.

Jana Bačíková, starostka obce

Slovácký rok

Národopisná společnost Vacenovice oznamuje, že autobus na Slovácký rok do Kyjova bude jezdit kyvadlově 16. 8. 2015 Vacenovice-Kyjov a zpět od 7.00 h do 1.00 h v noci. Jízdní řád bude zveřejněn na úřední desce OÚ Vacenovice a ve vitrině naproti novinovému stánku.

Havířská kmotřenka

Myslím, že většina z nás má doma takové ty staré, zažloutlé fotografie svých předků, o kterých většinou my víme jen to, že to byl, či byla prastařenka, prastařeček, pratetička, ale ty další generace už o nich neví nic. Stěží znají jméno. Ale vždy, když se dívám na ty staré fotografie, mě napadá, co ti lidé byli vlastně zač? Jak žili? O čem přemýšleli? Jaké byly jejich sny? Jaké trápení asi zažili? Jsou to už většinou jen cizí tváře, ale jejich krev koluje v našich žilách a tím, že si prohlížíme jejich fotografie a vyprávíme jejich příběhy, udržujeme jejich památku. Nejsou zapomenuti. Ráda na starých fotografiích poznávám známé tváře a zjišťuju, kdo je kdo, či je to otec a matka a stařenka... rozplétám složité příbuzenské vazby a tak dále. A také je mám ráda proto, že téměř každá fotografie má v sobě ukrytý nějaký příběh, jen je většinou již nedohledatelný. A teď se mi dostaly do rukou staré fotografie s příběhem a naštěstí existuje pamětnice, která jej mohla vyprávět a v něm spoustu lidí, kteří jsou už téměř zapomenuti, znovu připomenout.

Je to hlavně jen krátké vyprávění o zachycených momentech života jedné ženy, kterou potkala radost a láska ale i tragédie a trápení, ale která to nevzdala a bojovala a onu odvahu postavit se osudu předala dál.

Je to příběh téhle malé holčičky na první fotografii. Jmenuje se Anička a narodila se v roce 1914 Anně a Matěji Chludilovým v Dubňanech. Tady je spolu s rodiči a bratry. Tatínek měl vřelý vztah k hudbě, jak je vidět. Býval dokonce kapelníkem dubňanské kapely. Vnučka Božena vzpomíná, jak kapela pravidelně zkoušela u nich pod návratím.

Dá se říct, že Anna Chludilová naplnila svůj osud, když ve svých 21 letech potkala svého budoucího muže Františka Kremla, o rok staršího mládence z Vacenovic, který tehdy sloužil v Dubňanech u sedláka Šťastného. Budoucího havíře. Pocházel z malého domku u Hornice. Studny, která dodnes stojí za místní Základní školou. Jejich domek byl v místě prvního vinného sklepa. Viz fotografie č. 2. V místě stromů je cesta ke kostelu.

Foto č. 1 – Anna Chludilová

Foto č. 2

Foto č. 3

Foto č. 4

Počátky vztahu Anny a Františka nebyly zrovna nejlehčí, protože Františkova maminka, stařenka Kremlová, zpočátku se synovou volbou nesouhlasila a přijala ji až v době, kdy vnučce Božence bylo 2,5 roku. V roce 1940 se rodina přestěhovala do Vacenovic, kde žili všichni pospolu v tom malém domku. Již v roce 1941 umírá stařeček Kreml a v roce 1945 utrpěl František těžký pracovní úraz. Tehdy pracoval v dole Theodor v Ratíškovících a na Kateřinu chlapi spěchali na zábavu a zrovna nad procházejícím Františkem se utrhnul strop a zavalilo jej to. Utrpěl vážný úraz páteře, kterému 3. 1. 1946 podlehl. Mladá rodina měla v té době už tři děti a rozestavěný dům. Byla hotová hrubá stavba.

Mladá vdova dělala, co mohla, aby uživila rodinu a dostavěla dům. Chodila k sedlákům pomáhat na pole a vykonávala různé pomocné práce. Rodinu ve Vacenovicích neměli žádnou, stařenka byla v té době už nemocná a žila u dcery v Ratíškovících, ale pomáhala jí rodina Jašíkova a Letochova, se kterými se přátelili. Ale hlavní tíže spočívala na ní. V roce 1948 se vacenovičtí havíři rozhodli pořídit si vlastní zástavu a složili se na hornický prapor. A požádali Annu Kremlovou, aby mu byla kmoctrou.

Fotografie č. 3 ukazuje průvod, který míří buď do nebo z kostela. V každém případě to byla událost velice emotivní, protože paní Bábíčková, která mi tuto rodinnou historii vyprávěla, dodává, že je vidět, jak je maminka uplakaná. Vlevo je A. Kremlová, děvčata nesoucí prapor jsou: první zleva Marie Charvátová roz. Jakubíčková, vedle je Fr. Jagošová roz. Šebestová a poslední je Marie Ondříšková roz. Šťastná. Čtvrté děvče, které není vidět, byla Anastazie Macková z Jezérek. Muž vpravo je Isidor Ingr.

Na fotografii č. 4 je již samotné svěcení praporu P. Tkadlečkem. Ministrant otočený tváří k nám je Josef Šťastný. Muž za ním je Vincenc Polách, tehdejší funkcionář MNV, děvče v bílém šátku je M. Šťastná, dole ta malá holčička je paní Božena Lungová. Vedle je Fr. Jagošová a za ní jde částečně vidět Růženu Píповou. Za paní A. Kremlovou stojí vedoucí pracovníci dolů z Hodonína a vedle praporu stojí Marcel Ondříšek.

Opoledne po svěcení praporu byla pod Holým kopcem (bylo to místo v oblasti staré školky) zábava. A na té zábavě vznikla tato poslední fotografie.

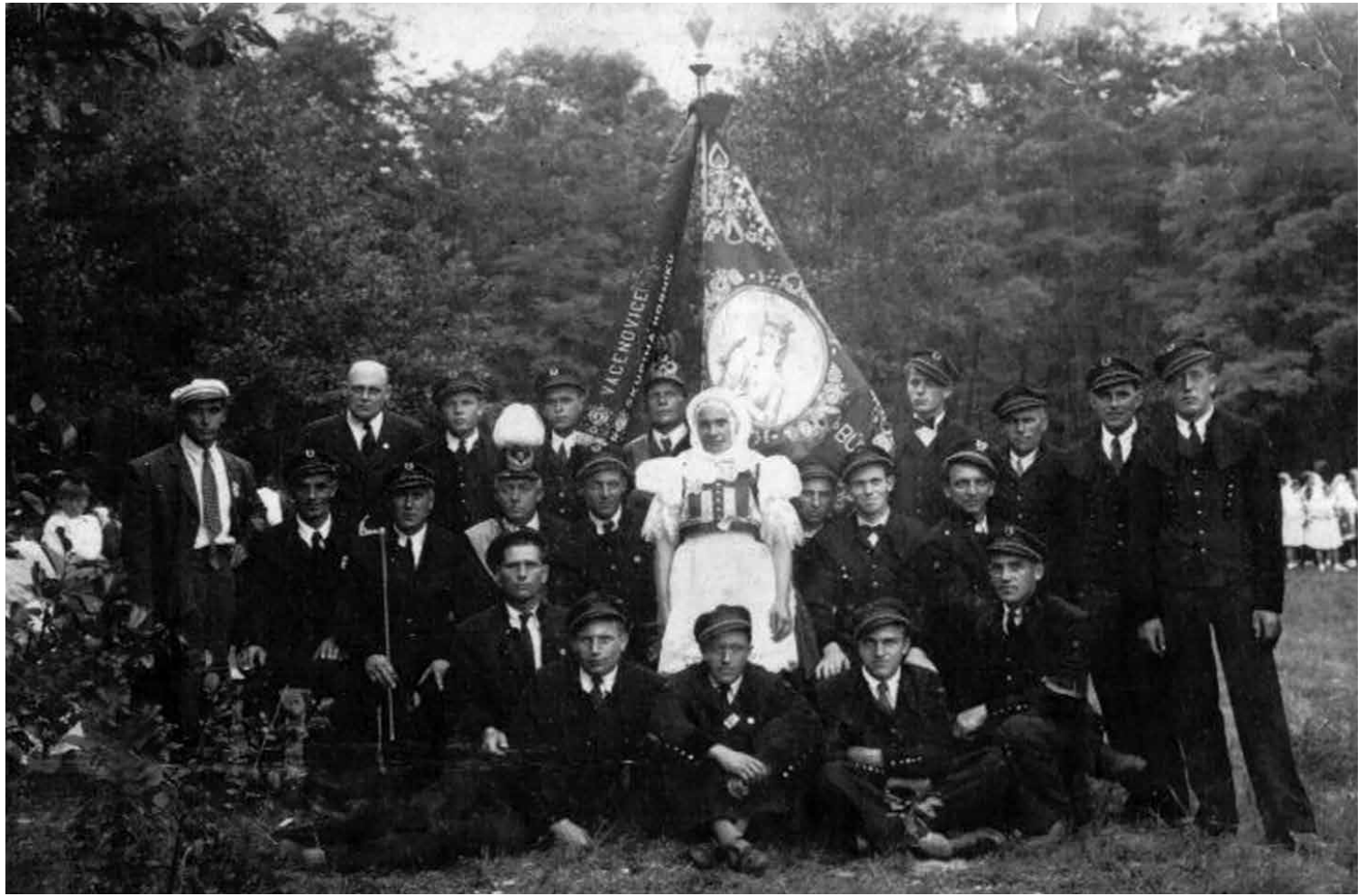

Foto č. 5

Paní Kremlová se vyfotografovala s kamarády a spolupracovníky svého muže. Většinu paní Bábíčková identifikovala a pro zajímavost opět uvádím i jejich jména. U některých si vzpomněla jen na příjmení a někteří zůstali neznámí. První stojící vlevo v bílé čepici je Stanislav Měchura ze Špitálky. Vedle funkcionář dolů z Hodonína, nějaký pan Knotek. Třetí havíř zleva není znám. Čtvrtý zleva stojí Leopold Letocha a pátý zleva je Josef Ingr, který byl jmenován praporečníkem. Zprava první havíř je Sukop, druhý zprava je Vincenc Polách, třetí stojí Šebesta a ten vysoký, hned vedle praporu je opět Sukop.

Spodní řada ti čtyři muži na židlích zleva jsou pan Stratil, strýc Hajna, vedle praporečnick z Dubňan příjmením Hoch a vedle jeho syn. Sedící muži zprava jsou Bohumil Výlet, vedle Josef Valíček a muž mezi p. Kremlovou a p. Valíčkem je Marcel Ondříšek. Těch posled-

ních 5 mužů sedících do oblouku je první zleva havíř z Ratíškovic, vedle sedí Fr. Chvostálek, další havíř z Ratíškovic, dále Ant. Uherek a poslední muž je Slávek Bábíček.

Tato společná fotografie završila celý ten slavnostní a jímavý den. Havíři měli konečně svoji zástavu a to, co zbylo z vybraných peněz, věnovali vdově a ta to použila na dostavbu rodinného domu, kam se v roce 1950 s dětmi přestěhovala a kde p. B. Bábíčková bydlí dodnes.

Paní Anna Kremlová zemřela v roce 1998 a většina lidí na pohřbu nechápala, proč stařence hrají hornickou hymnu: "Havířský stav budiž velebný...." a u truhly stojí praporečnick v parádní uniformě s praporem. Málokdo si už vzpomněl, že byla havířská kmotřenka.

Lenka Svorová

Oslava 70. výročí osvobození obce Vacenovice

V neděli 19. 4. 2015 se konala v rámci oslav 70. výročí osvobození obce Vacenovice akce s názvem Swingové odpoledne. Zástupci obce položili při pietním aktu kytice k pomníku padlých a chrámový sbor zazpíval třihlasně českou hymnu. Byla to velmi dojemná a důstojná akce, v kulturním programu dále vystoupili MLADÝ BAND při ZUŠ Dubňany, pobočka Vacenovice a TANEC SWINGTEAM Dubňany, obě vystoupení měla velký úspěch. Děkujeme všem, kteří se přišli poklonit památce padlých ve 2. světové válce, kronikářce obce Lence Svorové a farní kronikářce Marii Šimečkové za velmi poutavé čtení z kronik, pamětníkům panu Ladislavu Polákovi, Ludmile Mikulčíkové a Anně Šťastné za vzpomínky, kterými nám přiblížili těžký život za války, Liboru Mikulčíkovi za ochotu, se kterou ozvučuje všechny obecní akce a za nacvičení hymny. Všichni, kdo se této akce zúčastnili, odcházeli s pocitem štěstí, že na takovou dobu můžeme už opravdu jenom vzpomínat.

Jana Bačíková, starostka obce

70. výročí osvobození obce

(malíř, grafik, novinář, spisovatel), který zemřel v koncentračním táboře (Bergen-Belsen) v dubnu 1945, kde podlehl epidemii skvrnitého tyfu. Byl zatčen v první den II. světové války 1. září 1939:

„SMRT JE NA KONCI VŠEHO, MILÉ ODNÍMÁ, ROZDÍLÍ ŽAL, LÁSKU VŠAK NEZABÍJÍ!“

Připomínka 70 let od ukončení II. světové války a památka holocaustu (masové vraždění) – genocidy židovského národa

V průběhu II. světové války byl v roce 1940 na Himmlerův rozkaz založen na polském území největší nacistický vyhlazovací komplex – Osvětim. Následně začal být realizován plán tzv. „konečné řešení židovské otázky“. Od konce března 1942 proudí do Osvětimi židovské transporty z nacisty ovládaných zemí.

Mechanismus deportací z Protektorátu Čech a Moravy spočíval v tom, že gestapo mělo síť venkovských služeben, které zajišťovaly masové zatýkání. V terezínské pevnosti bylo zřízeno židovské rodinné ghetto jako průchozí „zastávka“ před deportací do Osvětimi. Po příjezdu do tábora následovala tzv. selekce, kdy lékaři SS „židovské rodiny třídily“ pro otrockou práci nebo na zabití. Když se přiblížila Rudá armáda, byli osvětimští vězni jednotkami SS evakuováni do jiných koncentračních táborů – při tzv. pochodech smrti. Většina z nich byla cestou zabita.

27. ledna 1945 byl osvětimský tábor Rudou armádou osvobozen. „Zbylo“ v něm sedm tisíc vězňů. Počet zabitých se jen odhaduje na 1,6 milionu. Mezi mrtvými je zahrnuto i 80 tisíc Židů z českých zemí. Jedním z těch, kdo přežil hrůzy Osvětimi a vrátil se domů, byl vacenovický občan **Valtr Polák** (17. 5. 1916 – 30. 10. 1976).

Pan Valtr Polák se narodil ve Vacenovicích židovským manželům Robertu a Regině Polákovým. Přijal po svých rodičích mojžišovskou víru a řídil se Talmudem. Své dětství a mládí prožíval v katolickém prostředí Vacenovic ještě v době „neprobuzeného ducha pravého ekumenismu“.

Židovské kořeny pana Valtra zdokumentoval jeho syn Ladislav (roč. narození 1947): „Rod Pollak se dostal do Vacenovic z Kyjova přes Bzenec. V obou těchto městech byla silná židovská komunita. 30. 4. 1850 si Philip Pollak z Kyjova vzal za manželku Pavlu (Veroniku) dceru Saloma a Jocheved Kuhner ze Bzence. V témže roce se jim narodila dcera Rosa (Růžena), která svým následným životním postojem - svobodná matka dvou dcer - porušila „zažitá“ pravidla společnosti. Obě její dcery sehrály důležitou roli v životě mého otce, i když žily a zemřely ve Vídni. „Svobodomyslné“ paní Růženě našla časem rodina bydlení ve Vacenovicích na domě čp. 95, ve kterém jí zařídila obchod s šicími potřebami (galanterií). Ale i zde se jí narodilo nemanželské dítě: 28. 12. 1885 přišel na svět její syn a můj dědeček Robert. Otcem se stal vacenovský učitel Jan Hradečný. (Podle Domovského listu datovaném 7. 5. 1941 nabyl Robert domovské právo ve Vacenovicích „zrozením“ po otci. Podepsán starosta Ryba František a radní Novák Jan).“

V tomto kontextu se objevila jedna nesrovnalost. Paní Růžena bydlela do roku 1919 na domě čp. 95 (viz „List o zemědělské usedlosti“) a od 30. let min. století (kdy byl dům přestavěn do současné podoby) je už zapsán pod číslem 171!? (Přečíslování nebo koupě nového!?)

Pan Ladislav pokračuje: „Podle oddacího listu si 4. 6. 1911 Robert Pollak vzal za manželku Reginu Herrman ze Soběslavi, dceru Ignáce a Sophie roz. Libermann.“

Robert se vyučil obchodníkem u své matky Rosy. Podle vkladu práva vlastnického ze dne 16. 6. 1911 přechází dům č. 95 včetně příslušenství a obchodu do vlastnictví Roberta a Regi Pollak. Těmto manželům se narodily dvě děti: Hilda (zemřela krátce po narození) a Walter (můj otec). S domácností jim pomáhala v té době

mladá, svobodná Albína Višková (provdaná Macháčková) z Vacenovic. Moje babička Regina se sblížila nejenom s ní, ale i s paní Annou Hofrovou (provdanou Grufíkovou). Měla spolu i se svým manželem Robertem pěkné vztahy také s dalšími občany a živnostníky z Vacenovic (rodina Ingrova, Pipova, Fišmanova).

Můj otec Walter navštěvoval obecní školu ve Vacenovicích, pak pokračoval studiem na nižším čtyřletém gymnáziu v Kyjově. Dojížděl denně na kole. Židovským žákům se toleroval sabat – měl tedy sobotu bez výuky.“

Vzpomínky na život židovského dítěte Waltera ve Vacenovicích doplnila jeho manželka Ludmila (roz. Lopraisová nar. 1922-2014):

„Vadilo mu, že nemůže s ostatními chodit do náboženství, proto se k nim jednou tajně přidružil. Jeho rodiče ale s výukou nesouhlasili a tak byl odmítnut i duch. správcem farnosti“.

Syn Ladislav doplňuje: „Spolu s rodiči zajížděl můj otec do synagogy v Kyjově, kde se setkával s dalšími členy rodiny Pollak. Ve Zlíně praktikoval u magistra Fr. J. Novotného na medicínálního drogistu. Zároveň absolvoval kupeckou pokračovací školu (1932-34). V letech 1935 – 36 pracoval v laboratoři magistra Fr. Kohoutka v Náměšti na Hané, kde mu byla udělena koncese drogistická. U magistra Novotného později pracoval jako vedoucí asistent drogerie (1936-37), odtud odešel na voj. zákl. službu do Lipníku nad Bečvou. Po dvou letech vojny se vrátil do rodných Vacenovic a přišla okupace.“

Vacenovské židovské rodině nastává nejtěžší životní období. Nejprve byli její členové označeni žlutou hvězdou a nesměli se zúčastňovat veřejného života. Těžko se přijímá fakt, že tehdy jemný, inteligentní 27-letý mladík Walter mohl jen tajně přihlížet, jak se mládež raduje při hrách, sportu, zpěvu, nebo jak se baví návštěvami divadla. Je chvályhodné, že občané Vacenovic „nepodlehli protizidovskému tlaku“. Našel se mezi nimi pouze jeden občan (člen místní KSČ), který „vyhrožoval udáním, bude-li vylézat ven?“ (Svědectví podala paní Ludmila Poláková, ale nechtěla zveřejňovat jméno.)

Životopis pana Poláka z období nacismu doplňuje o fakta jeho syn Ladislav: „Můj otec mohl v této době alespoň manuálně pracovat při stavbě kyjovského mlýna. Zapojil se do odbojové činnosti, když o nocích jezdil do okolí Vřesovic a prováděl trasera pro spojenecká letadla, která zásobovala ze vzdušného prostoru partyzánské skupiny na našem území. Byl rozhodnut pro útěk do zahraničí. Pokusil se – spolu s dalšími – přejít hranice na Slovensko a pokračovat přes Maďarsko na západ. Celá skupina se shromáždila ve Strání. Ale stalo se, že otcův kamarád onemocněl a tatínek se rozhodl, že se s ním vrátí zpět. Zbytek skupiny pokračoval dál v cestě. Otcovo nesobecké rozhodnutí mu zachránilo život. Později totiž zjistil, že byli všichni na území Maďarska při útěku zastřeleni.“

K dusivé atmosféře Protektorátu patřil i zakázaný rádiový odposlech, který poskytoval Polákově rodině informace o probíhajících deportacích. První vlny židovských komunit proudily z velkých měst, až později „přišly na řadu“ jednotlivé skupiny z menších lokalit. Židovská rodina zůstávala ve Vacenovicích osamocena ve svém bolestném postavení a jen beznadějně čekala na naplnění osudu.

Tragický den přibližuje syn Ladislav: „22. ledna 1943 přijel pro rodinu Polákovu vojenský doprovod z Kyjova. Bylo jim dovoleno vzít

si jen nejnужnější věci. Zbylé obchodní zásoby (mýdlo, látky) nebo cenné věci (rádio, kolo, kožichy) jim schovala rodina Františka Ingra - jako dobří sousedé z ulice. Podobně pomohla paní Albína Višková-Macháčková. Lovecké zbraně nechali uschované doma. Místní švec pan Žurovec jim upravil podrážky v botách tak, aby si mohli ukrýt peníze pro případ nutnosti. Jiné cennosti neměli. Netušili, že je vlak z kyjovského nádraží odváží do Terezína pod označením: transport Cn-296. Ani se všichni tři nedostali do jednoho vagonu. Matka byla od syna a manžela odtržena, ale přesto ji muži utěšovali, že se o ni postarají, když nebude moci pracovat. Už po čtyřech dnech (26. 1. 1943) byli odvezeni transportem Cs-461 do Osvětimi. Byli vyhnáni na nástupní prostor polského tábora a nastala „selekce“. Z dovlečené tisícovky lidí zůstalo asi 150 živých odsouzenců. Můj otec viděl naposled své rodiče a později zjistil, co jsou to plynové komory. Momentka jeho „příchodu“ do Osvětimi je zachycena na snímku jednoho z „esesáků“ a byla použita v knize Oty Krause a Ericha Kulky „Továrna na smrt“.

Otec byl jako vězeň nahnán do lágru na hroznou palandu a začal v bezútěšných podmínkách pracovat v kamenolomu. Pro dokreslení života v lágru posílám 72 let uchovávaný dopis mého otce, který zaslal z Osvětimi (22. srpna 1943) do rodné obce. Dokresluje nejenom jeho utrpení, ale i solidaritu lidí z Vacenovic, kteří mu stejně jako jeho dvě tety z Vídně a další členové rodiny, kteří nebyli perzekuováni, posílali balíčky s jídlem, aby mohl přežít.“

Zpráva - napsaná tužkou po obou stranách malého lístku – půl roku po jeho příjezdu do koncentračního tábora:

„Drazí z Vacenovic.

Zasílám Vám mnoho srdečných pozdravů a vzpomínek. Musím Vám psát rychle a krátce. Prosím Vás všechny snažně, nezlobte se, že Vás obtěžuji, ale budete-li moci mi poslat něco k jídlu. Jistě na nás vzpomínáte, stejně jako i já na Vás. Maminka, a myslím i tatínek, Vás již nikdy neuvidí. Kdož ví, zda já? Prosím Vás, pošlejte mi občas něco k jídlu. *Třeba i zbytky, codáváte prasatům, všechno sním.* Bude-li Vám možné, hlavně prosím chleba, včelí med, marmeládu, sušené ovoce, můžete-li i nějaký tuk. Zkrátka věci, které se teď v tom teple během 14 dnů nezkaží. Balíčky mohou být klidně a bez obav odeslány na moji adresu, ne větší než tři kilogramy, ale může jich být víc i zároveň. Do každého balíčku vložte dva stejné seznamy věcí, které jsou v něm, ale německy napsané. Dopisy mně můžete též zasílat na tu samou adresu, ale do balíčků dopisy nevkládejte. Jakube a Albíno, prosím Vás, tento dopis dejte přečíst nebo ho vyřídte i dalším. Věřte, že Vás nerad obtěžuju, ale *chci ještě chvíli žít!* Zdravím Vás ještě jednou a prosím o něco k jídlu i pana Pipu, Fišmana, Cyru Milěša s rodinou, pana mlynáře, Oldřu Kosteckého, Štrekařů Fr., Cutáků, Šticů, Slezáka z Milotic a všechny známé dobré lidi z Vacenovic. Děkuji Vám předem za všechno a informace (v potřebě) Vám dá moje sestřenice. (Martha Jaroušková, Velešín u Českých Budějovic). Napište mně, kdo bývá na našem domě.

Srdečně Vás zdraví Valtr.“

Text dopisu skrývá otřesné obrazy jeho života v koncentráku: pocity hluboké beznaděje se střídaly se slabými záblesky víry v život. Na sdělené osobní prožitky pana Poláka (z osmi koncentračních táborů) vzpomínala jeho manželka paní Ludmila: „Ve Valtrově pracovní skupině se pokusil o útěk jeden z jeho kamarádů. Skupina útěk nehlásila okamžitě, ale až si byla jista, že má utečenec před esesáky náskok. Pak následovaly hodiny utrpení. Vězni leželi v zimě na zemi, jen v pruhovaných hadrech a esesáci po nich šlapali v těžkých botách a bili je pažbami. Mučení ustalo, až byl spoluvězeň nalezen oběšený v nejbližší obci.“

Paní Poláková doplňuje výpověď o životních podmínkách v koncentračním táboře: „Valtr prodělával epidemii úplavice. Vysoké teploty vězňů musely být zaznamenány, aby nebyli živeni práce neschopní. Život Valtrovi zachránil bzenecký židovský dentista tím, že

německému dozorcí značil do záznamů nízké teploty.“

Jak pan Polák prožíval jaro roku 1945 a konec války přibližuje jeho syn Ladislav: „Otec zažil pochod smrti při náletech spojeneckých hloubkových letadel. Neúspěšně se pokusil o útěk.“ Paní Poláková doplňuje: „Byli hnáni jako dobytek a kdo tempu nestačil, byl zastřelen. Vnímali, že přelétají americká letadla. Zažili i přímé útoky, kdy se jejich těly kryli němečtí dozorcí. Slyšel střelbu, zvuk amerických jeepů. Později se mu vybavila nějaká „mlatevňa“, kde hrstka zbylých vězňů našla syrové brambory. Vrhli se na ně jako na největší možnou pochoutku. Jak se ocitnul s tyfem v nějaké bavorské nemocnici, neví. Vzpomínal jen na jízdu v autě a na to, jak chvilku vnímal západ slunce. V českobudějovické nemocnici se dostal z „toho nejhoršího“ a na doléčení si jej vzala domů sestra jeho matky – teta z Velešína, kde přežíval do té doby, než byl schopen samostatného pohybu.“

Náhodně, před deseti lety nalezený dopis v rodině Gruffků (předala paní Marie Šmejdocová) napsaný rukou pana Poláka doplňuje svou bezprostředností tento úsek jeho života. Byl odeslán z Domažlic do Vacenovic 27. 5. 1945 rodině Macháčkových:

„Albíno, Jakube a rodino Macháčková. Je to už hodně dlouho co jste o mně nevěděli, a myslím, že už jste možná i pochybovali o mém životě. Věřte, že už mně moc nescházelo. Ale rval jsem se více než tygr a už s posledními zbytky sil jsem bojoval o svou záchranu, jenom abych se už udržel, neboť jsem stále tušil, že vysvobození už nemůže být daleko.

Ale přesto všechno, i když jsem měl pevnou vůli a ocelové nervy, když jsme už deset dní stále pochodovali napříč Německem, promáčení od neustálých dešťů, přestýdlí naskrz, nevyspaní, vyhladovělí – tu jsem už viděl, že je i se mnou konec. Nohy mě najednou úplně vypověděly a už mně čekal osud jako všechny ostatní, kteří zůstávali při pochodu pozadu nebo nemohli, že byli totiž odstřelováni na konci skupiny jako prašiví psi a ponechání osudu. Tak během posledních třiceti minut bylo z naší skupiny 200 lidí „Esesmany“ zastřeleno 83 lidí. A už už jsem se i já vzdával dalšího boje o život, viděl jsem se už s kulkou v zádech prostřelený ležet v příkopu, když tu najednou z čista jasna se objeví těsně za námi americké tanky.

Já jsem byl první, který poznal a uvědomil si, že jsou to Američani a hned na to celá naše skupina se rozutekla a teď Američani začali z tanků řezat do těchto lumpů, co nás stříleli celou cestu a pokud jsem viděl, ani jeden z nich neutekl. Tím okamžikem jsem byl nejenom osvobozen, ale mohu klidně říct, že jsem se podruhé i narodil. Bylo to v bavorské vesničce Weterfeld, přesně za pět minut dvanáct.

Na to nikdy nezapomenu. Dlouho jsem se ale zase neradoval z toho všeho, neboť hned za pár dní na to jsem onemocněl na skvrnitý tyfus, stejně jako mnoho a mnoho jiných. Asi dva dni jsem ležel v Bavorsku v nemocnici a hned na to nás Čechy převezli autem do vlasti a to do nemocnice v Domažlicích, kde ležím až dosud. Budu už brzo zdravý a v nejbližších dnech mě už můžete očekávat u nás doma. Zdravý ještě dlouho myslím nebudu, neboť jsem jenom kost a kůže a moje nervy budou myslím potřebovat nejvíc klidu.

Prosím vás Albíno, připravte mě prádlo a u Franty Ingrového „Štrekaře“ mám šaty, tak jim prosím Vás, taky řekněte, aby mě nachystali některý oblek, protože jak přijedu, chtěl bych se hned vykoupat v horké vodě a vzít si na sebe čisté prádlo a čistý oblek. To, v čem přijedu, to bych chtěl nejprve vydezinfikovat, než to dám do domu.

Myslím, že mě ani nepoznáte, až se vrátím. Pozdravujte rodinu Franty Závodného, u Hofrů, u Šťastných, všechny ostatní a vyřídte jim, že v nejbližších dnech přijedu domů. Nakonec Vás všechny srdečně zdravím a těším se na vás.

Valtr Polák, nemocnice živnostenské školy, Domažlice.“

V létě roku 1945 se pan Polák s obavami vracel do rodné obce. První, kdo jej ve Vacenovicích zahlédl, ohlásil ostatním jeho příchod. Mnoho občanů na něj čekalo před sochou Panny Marie Růžencové a radostně jej vítalo spolu s místním duchovním správcem

Tkadlečkem. Ten mu vracel židovský starý zákon, který schoval, když se po deportaci židovské rodiny všeko z jejich domu někam odváželo.

Návrat pana Valtra byl poznamenán faktem, že neměl kde hlavu složit. Informace z tohoto období doplňuje opět jeho syn: „Ujali se jej manželé Jakub a Albína Macháčkovi, kteří se tak stali až do konce jeho života náhradními rodiči, i když měli sami tři děti. Získal tak nové sourozence a tito dobří lidé mu dokonce vystrojili i svatbu.“

Paní Ludmila Poláková dodává: „Paní Albína Macháčková si také za války užila strachu. A to když byla gestapem předvolána na obec k výslechu, aby jim ukázala židovské zlato. Věděla jen o maličkos- tech, které sama schovala (šatstvo, látky), žádný poklad neukrývala.“

Proč našel pan Polák rodný dům „vyrabovaný“? V letech 1943 až 1945 sloužil jako dětská poradna a obecní kancelář. Neví se, kam „zmizel“ nábytek, postele, zbytky obchodních zásob i dvě kulovnice. (Robert Pollak byl myslivcem). V této situaci pomohla židovská obec v Kyjově a věnovala chybějící nábytek (postele, kredenc, skříň, „psychu“).

Když se pan Valtr po návratu domů začal shánět po svých příbuz- ných, zjistil, že se z koncentračních táborů vrátili pouze dva vzdálení členové rodiny: Otto Pollak z Kyjova a jeho dcera Helga. (Bližší in- formace jsou dostupné na internetu helga-pollak-kinski). Přesto byl i radostně překvapen. A to, když za ním přicházeli dlužníci z obcho- du jeho rodičů. I přes existenci adresně zapsaných dlužných částek, pan Polák splátky velkoryse odmítnul.

V roce 1946 začíná panu Waltru Pollakovi svobodný, důstojný život. Rozhodl se změnit příjmení na Polák. Šťastně se oženil s mí- lou, pracovitou vacenovskou dívkou z katolické rodiny a konverto- val ke katolictví. A jak vzpomínala pamětnice jeho života, jednal tak s plnou odpovědností, jemu vlastní. (Byla velmi překvapená jeho dů- kladnou přípravou k přijetí svátosti oltářní – „neodbyval zpověď!“).

Manželé Valtr a Ludmila Poláková si zavedli „zděděný“ obchod se smíšeným zbožím. Živnost provozovali již v konkurenčním pro- středí - jen v jejich ulici Špitálka sídlily dvě prodejny?! V roce 1948 – po nástupu komunistů k moci – je zaskočil požadavek, že musí uhradit nábytek, který jim věnovala židovská obec. Byla to pro za- čínající rodinu vysoká cena, jejíž výši paní Poláková nezapomněla ani ve vysokém věku! Vítězný režim jim ještě jednou „takto pomo- hl ke zvýšení životní „úrovně“. O pět let později (v roce 1953) je tehdejší spotřební družstvo Jednota požádalo o uvolnění prostoru v jejich rodinném domku, aby si uskladnily své prodejní zásoby!? Odmítnutí mělo za následek likvidaci rodinné prodejny Poláků, protože Jednota je přestala zásobovat. (Jen krátkou dobu je „udr- žela při životě“ příbuzná židovka, která pracovala v kyjovském vel- koobchodě).

Životní situace rodiny Valtra Poláka - která během deseti let při- vítala na svět čtyři děti - byla díky zrušením živnosti a špatného zdravotního stavu otce, finančně obtížná. Pan Valtr musel dojíždět za prací do hodonínské lékárny. Zaměstnání bylo náročné pro jeho slabé srdce a narušenou duševní stabilitu. Paní Poláková vzpomíná- la, že se snažila přilepšovat domácnosti, kdy s pomocí dětí zvládala náročnost zemědělského hospodářství. Nechtěla manžela více pra- covně zatěžovat a on si vyčítal, že není plně schopen uživit rodinu. Paní Poláková trpěla spolu s ním, když těžce prožíval stavy úzkos- ti, vyžadující naprostý klid. Také delší bezprostřední komunikace s okolím jej zatěžovala nebo naopak „nesnášel delší samotu“.

Přes všechny zdravotní problémy pan Polák nabízel společnosti nenahraditelné služby jako fotograf při rodinných a společenských slavnostech. Využíval svých znalostí drogistu a připravoval žádané „chuti“ gořalek, které doplňovaly „svatební stoly“. Měl rád fotbal a zajímal se o zdraví hráčů tím, že je posiloval vitamíny a sledoval jejich výkony. Byl okolím vnímán jako dobrý, tichý, mírný, jemný a inteligentní člověk.

Pan Polák dobře znal a vnímal svůj špatný zdravotní stav. S osob- ním nasazením a odhodláním snášel životní zátěže. Dobře a spo-

kojeně prožil třicetiletý úsek svého života jako manžel, otec a ob- čan. Dal svým dětem příklad statečného a odpovědného osobního přístupu k životním výzvám. Zemřel ve věku 60-ti let v kruhu své milující rodiny.

Pro úplnost uvádím, že se cesta k potomkům židovské komunity Polákových neuzavřela. Ladislav Polák navázal spojení s vídeňskou rodinou. Svou příbuznou Helgu Pollak-Kinskou naposledy navštívil ještě se svým otcem Valtrem v roce 1961. Po smrti svého otce a otce Helgy byly všechny kontakty přerušeny. Proto dnes prožívá novou radost z navázání rodinného přátelství, i přes špatnou znalost dorozumívací řeči. Až v posledních letech života své maminky Ludmily Polákové (a 39 let po smrti svého otce) náhodně objevil zápisník se jmény židovských příbuzných Pollack nebo Herrmann. Potomci těchto rodin žijí v Kanadě, Izraeli, Rakousku (Graz).

Dokumentací životního osudu našeho občana Valtra Poláka po- tvrzuje radostnou skutečnost: ani vyvražděním šesti milionů židů se nepodařilo „zničit kořeny vyvoleného národa“.

Marie Šimečková

dopis z 22. 8. 1945

Regina Herrman ze Soběslavi – matka Valtra Poláka.)

Robert Pollak 1885 – 1943

Valtr Polák 1916 – 1976

Svoji vzpomínku na tyto mimořádné dny mohu napsat jako vyprávění rodičů mé manželky. Pro ně byly tyto dny mimořádně dramatické, ale se šťastným koncem.

18. dubna 1945 v časných ranních hodinách vrcholí boje o osvobození naší malé jihomoravské obce Vacenovice. Občané již od předešlého dne jsou ukryti jednak ve vybudovaných krytech v okolních lesích, jednak ve vlastních sklepech. V jednom takovém sklepe na dvoře domku pana Františka Tomečka očekává příchod Rudé armády asi 15 lidí. Vzrušuje je však ještě jedna skutečnost. Je mezi nimi mladá žena, jejich dcera Marie Tomanová, která právě očekává své první dítě.

Po půlnoci je již stav maminky takový, že je jasné, že dítě na sebe nedá dlouho čekat. Proto se nastávající otec Josef Toman s budoucím kmotrem Stanislavem Bábíkem vydají v noci pro porodní babku Květu Křivohlavou. Nebyla to cesta snadná. Odvaha jim sice nechyběla, avšak němečtí vojáci je nikam nechťeli pustit, vzhledem k soustavnému odstřelování obce Sovětskou armádou. Ještě štěstí, že jeden z nich uměl dost obstojně německy. Vojáci pochopili, o co jde, a tak se oba dva šťastně dostali k babce. Babka o stavu nastávající maminky věděla. Jakmile uslyšela zatukání na okno, v mžiku byla venku. Tuto noc ve Vacenovicích nikdo nespál. Cesta nazpět ve trojici byla ještě nebezpečnější. Intenzita boje skutečně sílila.

Mezi tím byla maminka přemístěna do domku. Bylo to krajně nebezpečné, ale jinak to nešlo. Zařízení sklepu bylo nehygienické, bylo přizpůsobeno opravdu jenom jako úkryt před granáty a střelami. Babka se dostavila opravdu v pravou chvíli. Světlo ovšem tuto noc nesvítlo. A tak při petrolejce a svíčkách přišla na svět prvorozená dcera paní Tomanové - Marie.

Mezi tím se také venku odehrála radostná událost. Rudá armáda osvobodila Vacenovice. Již v 6 hodin se na návsi ozvala hudba. To místní dechovka „Synčí“ se rychle sešla a necelou hodinu po osvobození vítala Sovětskou armádu různými pochody. V místní kronice popis osvobození obce vrcholí větou, kterou pronesl jeden sovětský důstojník: „To je druhá obec, která nás vítá hudbou“ (pozn. Autora první obcí byl Lanžhot).

U malé Mařenky se zatím sešli první gratulanti. Byli mezi nimi dva sovětské důstojníky, kteří přes úzkostlivé pohledy matky malinkou pochovali v náručí. Následoval společný přípitek a malý dárek – slovenské bankovky. Tyto pečlivě dodnes opatruje její manžel. Je pochopitelné, že taková událost se rychle roznesla i mezi vojáky. Vždyť šlo o první dítě narozené v osvobozené obci. Gratulantů přibývalo a slivovice ubývala. A tak sovětský důstojník již v zájmu novorozeněte vyřešil situaci po svém. Vyvěsil na dveře úřední vyhlášku s jedním slovem: „TYFUS“. Od té chvíle byl v domě klid.

Je pochopitelné, že oslava takových narozenin je poněkud slavnostnější. Vždyť se zároveň slaví osvobození obce a hodně se vzpomíná. No a v r. 1975 na veřejné oslavě 30. výročí osvobození obce Rudou armádou bylo gratulantů bezpočet a čestnými hosty byla právě Marie Tomanová provd. Brhelová i s Marií Řihákovou provd. Měchurovou, která se narodila rovněž za velmi dramatických okolností dne 17. 4. 1945 v Kyjově, ale to už je zase jiný příběh.

Toto je tedy příběh, kterým bych chtěl přispět do palety nejkrásnějších vzpomínek na r. 1945. Je dvojnásob radostný a jistě proto stojí za povšimnutí a vzpomínku.

František Brhel

Slovenské bankovky

Maruška Tomanová

Útěk z tábora nucených prací - rok 1954.

Pokusy o útoky polických vězňů v padesátých letech minulého století z táborů nucených prací nebyly výjimkou. O nich se většinou veřejnost nedozvěděla, byly v režimu utajení. Většina z nich končila tragicky. Pokud se účastníkům podařilo uniknout, byli při stíhání za pomoci psů zastřeleni a vystaveni na nádvoří tábora k nucené prohlídce všech vězňů tábora.

Jeden pokus o útěk, kterého se zúčastnil náš rodák z Vacenovic, je možné dnes po 61 letech vzpomenout. Josef Ingr, nar. 18. 6. 1921, vystudoval reálné gymnázium v Kyjově a nastoupil do zaměstnání v Brně. Za svého mládí se zajímal o elektrotechniku, která byla po zavedení elektrické sítě v obci pro mnoho našich tehdejších občanů neznámou věcí. Nedovedli si poradit ani s jednoduchými opravami. Ochotně pomáhal radě občanů při jejich potížích. Opravoval jim pojistky, vypínače a jiné drobnosti.

V roce 1951 byl zatčen STB a ve dnech 25. - 27. 6. 1951 byli ve vykonstruovaném procesu Státním soudem Brno spolu se svým švagrem Miroslavem Křížkou a dalšími 24 obviněnými, z nichž se někteří vůbec neznali, odsouzeni k dlouholetým trestům. Josef Ingr byl odsouzen k 18 letem a Miroslav Křížka 16 letem pracovního tábora.

Trest nastoupili každý zvlášť do uranových dolů a do konce trestu se již neviděli. Josef pro své znalosti elektrotechniky vykonával práci důlního elektrikáře v tehdejšího tábore PÚP Rovnost u Jáchymova. V práci se seznámil s dalšími vězni, kteří pracovali v dílnách tohoto

tábora. Jeden z nich, František Heřman, seznámil postupně dalších 6 spoluvězňů se svým plánem na útěk.

Tento plán probíhal, jak je uvádí rozsudek Lidového soudu v Klatovech: *Obvinění Heřman, Method, Zachar, Bošman, Čapinský a Ingr pracovali v době výkonu trestu v Jáchymově na stejném pracovišti. Obviněný Heřman se na tomto pracovišti seznámil se spoluobviněným Methodem a společně se domluvili, že provedou útěk z výkonu trestu s tím, že si udělají podkop ze staré elektrické rozvodny na pracovišti směrem na oplocení střeženého objektu. S prací započali v měsíci únoru 1953. Postupem doby seznali, že sami dva nevládnou práce na zdárném provedení podkopu a proto v letních měsících 1953 seznámili a zapojili do svého plánu a prací na podkopu další odsouzené a to Zachara, Bošmankého, Čapinského a Ingru. Po tomto spolčení pracovali všichni obvinění na podkopu a urychlení a zlepšení práce zhotovil obviněný Bošmanský na návrh Heřmana v podkopu lanovku, při čemž mu byli nápomocni obvinění Zachar a Čapinský, který do podkopu zhotovil též koryto na materiál a různé nářadí, kterého používali v podkopu při rubání a odstraňování zeminy.*

Aby obvinění nebyli při práci v podkopu předčasně odhaleni, zhotovil obviněný Ingr do podkopu elektrické osvětlení a signalizační elektrické zařízení pro dávání smluvených znamení.

Touto společnou prací zhotovili podkop dlouhý 26 metrů, který však již nedokončili, neboť byli ve svém počínání odhaleni.

Vlastní provádění probíhalo tak, že všichni účastníci toto prováděli výhradně v noci v dvouhodinových směnách (ve dne museli nor-

málně pracovat). Obdivuhodná je délka podkopu s ohledem na to, že proběhla za necelý jeden rok. Bylo to možné jen s popsaným technickým vybavením, které si tajně účastníci zhotovili, spojené s jejich pracovním nasazením.

Zajímavý je výňatek ze svodky Vyšetřovacího oddělení Klatovy ze dne 18. ledna 1954 z výsledku obviněného odsouzeného Františka Heřmana:

Obviněný odsouzený Heřman byl při dnešním počátečním výsledku vyslýchán k svému životopisu a svém útěku z pracoviště Rovnost, který připravoval společně se Zacharou a ostatními vypověděl, že on přišel na myšlenku uskutečnit útěk podkopem sám a sám tento útěk zorganizoval. Vypověděl, že se provádění tohoto podkopu zúčastnil pouze sám s odsouzeným Zacharou, a též jim pomáhal při zřizování lanovky na odvážení materiálu odsouzený Bošmanský. Heřman však popírá, že by se na útěku chtěli zúčastnit ještě další odsouzení jako Ingr, Čaplinský a Method. O těch vypovídá, že o útěku, který připravoval, snad ani nevěděli. Proto je oddělení odboru Stb Jáchymov, které případ nechalo realizovat, zaslalo všechen materiál, z kterého vycházeli při navrhování celé skupiny.

Svědčí to o snaze vyšetřovaného vzít si vinu na sebe a tak pomoci svým spoluvězňům. Všichni byli samozřejmě potrestáni dodatkovými tresty - prodloužením doby vazby. Je otázkou, jaký mělo tedy význam uskutečňovat tento sice dobře připravený, ale přesto riskantní útěk. Podle vyjádření Josefa Ingra to byla naděje, která posilovala účastníky v jejich dlouholetém odtržení od civilního života, jejich rodin a přátel, ale také uspokojení z vlastní práce, kdy mohli uplatnit své technické zručnosti, byť v těchto podmínkách.

V květnu 1960 byla vyhlášena rozsáhlá amnestie politických vězňů. Nedostalo se ale na všechny, někteří museli zůstat. Josef Ingr a Miroslav Křížka se vrátili po devíti letech ke svým rodinám. Při propuštění museli podepsat prohlášení o mlčenlivosti, tím zůstalo mnoho jejich dalších zážitků neznámých. Řada dalších útěků, ať již úspěšných nebo neúspěšných, bylo provedeno. Měly však jedno společné – touhu po svobodě. Po svobodě, kterou jim komunistický režim na mnoho let odepřel, ačkoliv většina z nich bojovala za demokracii, lidská práva a svobodné vyjadřování.

(Zpracováno s použitím archivu MV ČR)

Ing. Ingr Blažej

POUTNÍ ZÁJEZD DO POLSKA

Hrad Wawel

Je páteční brzké ráno 26. června 2015 a z Vacenovic odjíždí 50 poutníků všech věkových kategorií do Polska na poutní zájezd, který zorganizoval náš pan farář P. Viliam Gavula a Jitka Ingrová, která v současné době působí v Čenstochově.

Cestou nám P. Gavula kromě organizačních věcí ukazuje a povídá o různých zajímavostech, které po dobu naší tří denní pouti cesty uvidíme, a samozřejmě nechybí ani modlitba.

První naší zastávkou je město Krakov. Od hraničního přechodu v Českém Těšíně je to po silnici do centra města 130 kilometrů. V centru Krakova se dá celkem bez větších potíží zaparkovat, jen se řidič nesmí ztratit na různých obchvatech kolem města.

Historické domy a paláce, náměstí s kostely, obchody, stánky s místními specialitami, restaurace, příjemné kavárny a čokoládovny. V Krakově, nejnavštěvovanějším městě Polska, si chvílemi připadáte jako ve Vídni či Florencii. Do vyhlášené metropole na řece Visle se vyplatí zajet si třeba na víkend.

Krakov, druhé nejlidnatější město Polska, je skutečnou metropolí se vším všudy. Dá se tady báječně nakupovat, prohlížet památky, zajít na koncert nebo do některého z mnoha divadel. Dokonce se tu můžou pochlubit i jeskyní s drakem.

Dominantou a turistickým magnetem Krakova je nevysoký vrch Wawel na levém břehu Visly, kde se tyčí impozantní Královský hrad pocházející z 10. století a katedrála sv. Stanislava a Václava.

Hrad býval po staletí sídlem panovníků a katedrála místem korunovací králů. O významu Krakova, bývalého hlavního města Polska, svědčí i fakt, že i když roku 1609 byla hlavní metropolí jmenována Varšava, v Krakově se nadále odehrávaly korunovace nových vládců země.

Tak jako Češi navštěvují už od školních let Pražský hrad, aby se dotkli jádra českých dějin, stejně tak jezdí Poláci na Wawel a ve wawelské katedrále hrdě chodí kolem hrobků svých králů, světců a biskupů.

První zmínky o Mariánském kostele pochází z roku 1222. Jednalo se o románský kostel, u kterého byla založena farnost pro vzdělávající se měšťanskou společnost. Tuto budovu však zničily tatarské invaze. Druhý kostel byl budován v několika etapách během pár následujících staletí, počínaje rokem 1288. Finální podoba kostela je tedy ze 14. stol. – jedná se o cihlovou, trojlodní gotickou baziliku, tzv. krakovského typu s charakteristickým prodlouženým vícestranně uzamčeným presbytářem. V letech 1423 – 1446 bylo připojeno šest kaplí a dvě kruchty, které nechaly postavit bohaté měšťanské rodiny. Na počátku 15. stol. pak bylo přistavěno nejvyšší osmistranné podlaží vyšší věže, které dotváří pozdně gotická helma z r. 1478. V roce 1666 obdržela zlacenou korunu. Helma nižší věže pochází z konce 16. stol.

Vzhledem k tomu, kolik je ve městě, kde žije zhruba tři čtvrtě milionu lidí, vysokých škol, galerií či divadel, svým způsobem je tak Krakov polskou metropolí i dnes, alespoň tedy po kulturní a společenské stránce. Míří sem také mnohem víc turistů než do Varšavy či jiných polských velkoměst.

Čas se zde tráví opravdu příjemně - historické centrum je plné památek a přitom není příliš rozlehlé. Od vstupu do středu města Floriánskou bránou se dá celkem pohodlně dojít pěšky až k Wawelskému návrší za pár desítek minut. Přitom se ještě stihnete podívat na všelijaké pouliční umělce, hudebníky a komedianty.

A ještě jedna zvláštnost. Na polské poměry byl Krakov během války a především při průchodu fronty skoro zázračně uchován. V jeho

ulicích tak nikdy nevznikly ony smutné proluky, které by pak v pozdějších pětiletkách soudruzi museli zastavět úchvatnými paneláky, což je problém mnoha jiných historických měst Polska.

I proto bylo historické centrum společně s hradem Wawel zapísáno už v roce 1978 na prestižní seznam chráněných památek UNESCO.

Určitou kuriozitou a turistickým lákadlem kopce Wawel je i Dračí jeskyně, polsky Smocza Jama, s kovovou sochou draka, který chrlí z tlamy oheň. Váže se k ní pověst o sedmihlavém drakovi, který trápil celé město. Chrabrý král Krak draka později lstí zabil a založil město Krakov.

Krakov není jen městem památek, ale také požitků. Centrum je plné restaurací, bister, pizzerií, kaváren a čokoládoven. V restauracích vás nezklame žádná z polských specialit, ať už jde o některou z variant pirohů, klobásy, zelí, houby či třeba ryby na bezpočet způsobů. Jídla jsou tady velmi chutná a na naše poměry v průměru i mírně levnější.

Jiné je to s nápoji, především s pivem, které je výrazně dražší než u nás, ostatně nejen v Krakově, ale v celém Polsku. V restauraci zaplatíte za půllitr polského, německého nebo třeba i českého piva 40 a někde dokonce i 60 korun.

Kavárny jsou tady velmi oblíbené a směle se rovnají vyhlášeným evropským metropolím. Pokud chcete vyzkoušet něco jiného, doporučuje se navštívit některou čokoládovnu, kde si dáte nejen klasickou, ale i mnoha, někdy překvapivými způsoby, ochucenou horškovou čokoládu.

Po prohlídce Wawelu naše putování pokračovalo do části Krakowa - Lagiewnik, kde se soustředí centrum Božího milosrdenství. Je to také místo spojené s osobností sv. Faustíny Kowalské, nositelky Božího milosrdenství. Nachází se zde klášter Kongregace sester Matky Božího milosrdenství, který byl postaven s klášterní kaplí a dalšími budovami v letech 1889 - 1891 v neogotickém slohu.

V kapli je hlavní oltář se sochou Matky Božího milosrdenství, boční oltář na pravé straně je oltář sv. Josefa, kterému byla původně kaple zasvěcena a obraz P. Marie Czenstochowe. Na levém bočním oltáři je obraz Milosrdného Ježíše a sv. sestry Faustíny. V dolní části je umístěná bílá truhla s relikviemi sestry Faustíny. Tato kaple, označovaná jako starý kostel, je dnes srdcem celého komplexu. S kaplí je spojený klášter sester, kterých zde působí devadesát a výchovné centrum pro mládež, které je útočištěm pro dívky a ženy, jež potřebují pomoc a mravní obnovu.

Rostoucímu počtu poutníků, kteří každoročně do Lagiewnik přicházeli, starý kostel nestačil a tak vznikla myšlenka vybudovat nový, větší chrám, aby zohlednil jak pastorační potřeby stále většího množství poutníků, tak jejich další potřeby. V červnu 1997 při své cestě do vlasti požehnal papež Jan Pavel II. základní kámen nového chrámu, který byl přivezen z Golgoty. Stavba byla započata 8. září 1999 a již 17. srpna 2002 byla papežem vysvěcena a zasvěcena Božímu milosrdenství. Je to kolosální dvoupodlažní stavba ve tvaru archy Noemovy. V horním podlaží je prostor samotné baziliky a v dolním podlaží několik kapliček a sociální zázemí.

Naše putování tímto areálem začalo v kapličce Sedmiboletné Panny Marie, kterou finančně podpořili a umělecky ztvárnili věřící ze Slovenska. Po mši svaté, kterou sloužil P. Gavula, jsme si prohlédli i ostatní kapličky - kapli Svatého kříže financovanou církví v Německu, kapli Společenství svatých financovanou církví v Maďarsku a kapli přizpůsobenou pro konání bohoslužeb ve východním stylu, financovanou Řeckokatolickou církví. Prohlédli jsme si i samotnou baziliku, která pojme až 15 tisíc poutníků. Její vybavení je jednoduché a skromné, ale důstojné a vznešené a pozornost přitahuje obraz Milosrdného Ježíše. V této horní části baziliky je i malá kaplička ustavičné adorace, jejíž oheň zažehl 31. března 2005 ve své soukromé kapli ve Vatikánu papež Jan Pavel II.

Na druhé straně baziliky stojí impozantní věž, jejíž výška dosahuje 78 metrů a má i vyhlídkový prostor. Mnozí z našich poutníků si z této

vyhlídkové věže prohlédli celý areál, jednotlivá zastavení křížové cesty, nově budované centrum Jana Pavla II., které se staví v sousedství baziliky a také Krakov, odkud byl vidět i slavný hrad Wawel.

V sousedství baziliky je pastorační dům s pokoji pro poutníky, konferenčním sálem a dalšími prostory. Pozornost poutá i devět zvonů, které tvoří zvonkohru, přičemž každý z nich má své jméno, mezi nimiž nechybí sv. Faustína nebo Jan Pavel II.

Poté již míříme do místa našeho noclehu - Čenstochové, kde jsme byli po dvě noci ubytováni v domě sester nazaretských.

Čenstochová je hlavním duchovním městem Polska, kam se každoročně vypraví miliony poutníků a turistů. Zdejší klášter Jasná Hora založený v roce 1382 je nejslavnější mariánskou svatyní v zemi a to zejména proto, že ukrývá podobiznu Černé Madony Čenstochovské, které jsou připisovány zázračné schopnosti.

Čenstochová leží na řece Wartě v jižní části Krakovsko-Čenstochovské vysočiny, která poskytuje velmi dobré podmínky pro pěší turistiku, horolezectví a jezdeckví. Historicky město patří do Malopolska, po administrativní reformě v roce 1999 však bylo připojeno ke Slezskému vojvodství.

Pro římskokatolické Poláky má Čenstochová velký význam, považují ji za náboženské centrum země. Lidé mají město totiž spojeno se zdejším klášterem Jasna Góra a ikonou Černé Madony, opředenu mnoha zázraky. Zázračný obraz Matky Boží s dítětem byl namalován patrně v roce 1434 přes starší byzantskou ikonu, původní Černou Madonu, kterou v roce 1430 poškodili zloději. Jasnohorská Panna Marie byla a i dnes je symbolem nezávislosti Polska, a je uznávána i těmi, jimž je katolická víra zcela cizí. Na Jasně Hoře je i dnes možné vidět takové projevy víry, o kterých se jinak může jen dočíst ve svědectvích sahajících do časů vrcholného baroka 17. století. Skeptický či ateistický návštěvník si zde proto může připadat jako v jiném světě. Pro Poláky je to však vyjádření úcty k vlastním dějinám.

Nenechali jsme si ujít prohlídku Baziliky sv. Kříže a Narození Panny Marie. Stávající bazilika pochází z let 1692-1728. Barokní výzdoba hlavního oltáře a stropu vyniká bohatstvím detailů. Tato svatyně je tak bezesporu jedním z nejvýznamnějších světových poutních míst křesťanského světa. Počet poutníků a turistů, kteří toto město každoročně navštíví, dosahuje 5 milionů. Většina z nich se právě omezuje pouze na návštěvu kostela a kláštera. Spoustu turistů sem však přivádí i úžasná architektura této stavby. Klášter založili v roce 1382 pauláni, kteří sem přišli z Uher na pozvání knížete Vladislava Opolčika. Tento kníže má údajně také na svědomí přinesení podobizny Černé Madony do Čenstochové.

Krásný je Rytířský sál ozdobený řadou obrazů ze 17. století, které zachycují významné události v historii kláštera. Strop v refektáři pokrývají bohaté fresky, které jsou dílem Karla Dankwarta. V roce 1670 se zde konala svatební hostina polského krále Michala Korybuta Wiśniowieckého a jeho vyvolené Eleonory. V klenotnici je možné obdivovat zlaté a stříbrné nádoby, liturgická roucha, tapiserie, votivní dary a další cenné předměty.

V Čenstochové jsme strávili celou sobotu, po mši svaté, kterou opět sloužil P. Gavula v jedné z kaplí, jsme se rozloučili s Jitkou Ingrovou, která pomáhala celý zájezd zorganizovat, provázela nás slovem během cesty a o každé památce, kde jsme se zastavili, dovedla poutavě a zasvěceně vyprávět. Při loučení, které bylo velmi dojemné, nám všem ukápla i slzička.

V neděli ráno po mši svaté, kterou sloužil P. Gavula venku pod velkoplošným stanem, jsme opustili Čenstochovou a pokračovali naší poutní cestu do Wadowic. Je to město v Malopolském vojvodství, nedaleko Krakova. Historie města sahá do 10. a 11. století n. l. Město Wadowice je však dnes známé hlavně díky tomu, že se zde v roce 1920 narodil Karol Wojtyła, který se později stal velmi oblíbeným papežem pod jménem Jan Pavel II. v letech 1978 - 2005. Celé město Wadowice tak žije duchovním životem. A to nejen kvůli papežovi, ale také díky zdejšímu rodákovi Svatému Raphaelovi Kalinowskému,

kteřý byl údajně zakladatelem zdejšího gymnázia, kostela i kláštera. Mezi další významné rodáky patří telolog a filozof Marcin Wadowita a filozof Emil Lask. Nejvýznamnější památkou je samozřejmě rodný dům Jana Pavla II., ve kterém se dnes nachází jeho muzeum. Dále je to zdejší Bazilika Minor Panny Marie, která je také spojena s Janem Pavlem II. a karmelitánský klášter. V současnosti žije ve městě Wadowice cca 20 000 obyvatel.

No a na závěr naší cesty po Polsku nás čekala ještě trochu obávaná prohlídka Osvětimi.

Osvětim (německy Auschwitz, polsky Oświęcim) je asi čtyřtisícové městečko v jižním Polsku. Za druhé světové války bylo pohlceno rozpínající se německou „Říší“. Na rozkaz Heinricha Himmlera z 27. dubna 1940 zde byl v bývalých kasárnách polské armády založen koncentrační tábor (později spíše vyhlazovací). Velitelem tábora byl jmenován Rudolf Höss. Na vybudování tábora se podíleli vězni z koncentračního tábora v Dachau. Funkci dozorců vykonávali příslušníci oddílů SS a také němečtí kriminálníci z koncentračního tábora Sachsenhausen (i ti byli v očích nacistů pořád nadřazeni Polákům, Sovětům, Židům aj.). 19. června 1940 začalo vysídlování polského obyvatelstva z okolí tábora. Vznikl tak prostor vytyčený pro zájmy tábora o rozloze asi 40 čtverečních kilometrů. Prvními vězni byli také především Poláci, v březnu 1941 jich zde bylo skoro

11 000. Tábor Auschwitz I byl určen převážně mužským vězňům, v letech 1941-1942 pak sovětským válečným zajatcům, pro které byl v rámci tábora vytvořen speciální sektor. S těmito lidmi bylo nakládáno obzvláště krutě, během pár měsíců zůstala z 10 000 válečných zajatců naživu ani ne desetina. Tento „zbytek“ pak byl přemístěn do právě vznikajícího tábora u vesnice Březinka (něm. Birkenau), vzdálené asi 3 km od Osvětimi. Po tomto přesunu byl v Auschwitz I zřízen ženský tábor, který byl od toho mužského oddělen vysokou zdí. I ženy byly ale v srpnu 1942 přemístěny do tábora Birkenau, takže takto izolovaný tábor (tvořený bloky 1-10) byl opět přidružen ke zbytku areálu. Tábor se během let dále rozrůstal, tvořily ho 3 hlavní tábory, Auschwitz I, Auschwitz II-Birkenau, Auschwitz III-Monowitz a více než 40 podtáborů.

Podle různých odhadů bylo v Osvětimi zmařeno 1,2 až 1,6 milionu lidských životů. Osvětim se stala symbolem nacistického "ko-
nečného řešení židovské otázky", symbolem nelidskosti a genocidy.

V pozdním nedělním odpoledni jsme pak z Polska odjížděli domů unaveni, ale spokojeni, plni nevšedních dojmů a zážitků a nových vědomostí. Velké poděkování patří našemu panu faráři P. Viliamu Gavulovi, který celý zájezd zorganizoval.

Ing. Marta Grufíková

Wadowice

Krakow

Čenstochová

Osvětim

Když jsem nedávno viděl v České televizi dokument o našich krajanech, žijících v Rumunsku, potěšilo mě, že si zde česká menšina do dnešního dne uchovala svoji původní kulturní svébytnost, jazyk, náboženství, zvyky a způsob hospodaření.

Život našich krajanů je zde dodnes závislý na přírodních cyklech v daleko větší míře než je tomu v české společnosti. Začal jsem se proto o oblast Banátu více zajímat a zjistil jsem, že v průběhu dvacátých let 19. století se v rámci kolonizace pustého a divokého pohraničí habsburské monarchie vystěhovalo do hor banátských Karpat několik tisíc Čechů. V šesti odlehlých

Návštěva u krajanů v Banátu

českých osadách na území Rumunska zde dodnes žije kolem tisíce českých obyvatel. Na internetu jsem se rovněž informoval, že organizace Člověk v tísni se snaží už přes 20 let podpořit aktivity vedoucí k zachování unikátní komunity v rumunském Banátu. Díky této organizaci jsem se také dozvěděl, že v obci Svatá Helena (Sfanta Elena) je malá stolárna, která zpracovává bukové dřevo z okolních lesů stále tradičním způsobem. Vzhledem k tomu, že jsme se synem oba dva truhláři, domluvili jsme se, že bychom mohli navázat s touto stolárnou kontakt a vzájemnou spoluprací se pokusit zvýšit jejich hospodářskou samostatnost a zlepšit ekonomickou situaci našich krajanů. A protože od myšlenky nebývá daleko k činům, vyzvedli jsme si na obecním úřadě u paní starostky pro naše krajany spoustu upomínkových předmětů, propagující Vacenovice a vyrazili jsme na cestu.

Zvláštní pocit jsme měli z toho, když se po dlouhých hodinách monotónní jízdy plochou krajinou Velké uherské nížiny blížíme od Temešváru k českým vesnicím a na obzoru se konečně objeví obrysy Banátských hor.

Již na první pohled je zřejmé, že krajina v okolí Svaté Heleny je jiná, než na jakou jsme zvyklí z České republiky. Asi každého zaujme různorodá mozaika maloplošných políček, velkých luk a nekonečných pastvin, propojená hustou sítí cest a pěšin. Je to přesně ten typ krajiny, který u nás nenávratně zmizel ve druhé polovině minulého století s kolektivizací zemědělství.

Výrobky stolárny ve Svaté Heleně

Obrysy Banátských hor

O to více návštěvníka překvapí srdečnost, obětavost a velkorysá pohostinnost zdejších lidí. Se změnou politických poměrů v roce 1989 v naší zemi a pádu Ceausescova režimu v Rumunsku se otevřela cesta pro intenzivnější kontakty mezi Českou republikou a rumunskými krajany. Bohužel tak nastaly početné odchody banátských Čechů zpět do vytoužené vlasti. Počet obyvatel českých vesnic neustále klesá. Mladí lidé stále odchází za lepším životem do České republiky a v obcích zůstávají většinou starší obyvatelé. Každý rok přibývá prázdných, opuštěných domů a hospodářství. Nejlépe je to vidět na neobdělávaných polích, podléhajících tlakům divočiny a nepřízní klimatických podmínek. V obci Svatá Helena byla za přispění českých úřadů opravena škola a místní děti učí český učitel. V současné době má od první do osmé třídy 22 dětí. Potěšitelné je, že zde otevřeli i mateřskou školku, ve které jsou 4 děti.

Krajina v Banátu

Zatímco místní stále odcházejí z Banátu do České republiky, výletníky z Čech to táhne přesně opačným směrem. České vesnice v Rumunsku se stávají vyhledávaným cílem organizovaných turistů i individuálních návštěvníků. Zdejší kraj je přitažlivý tradičním způsobem života, možností ochutnání výborných pokrmů, které u nás téměř neznáme, ať už je to sarma, mititei nebo sýry a domácí máslo. Turisté s dobrodružnější povahou se mohou vydat do okolních kopců, údolí a roklí, jejichž lesy lze bez nadsázky označit za divoké. Na druhou stranu mladým lidem pomáhá návštěva u krajanů oprosit se od nepřiměřených romantických naivit o bezstarostném harmonickém světě tradičních venkovů. Musím se přiznat, že krajina i obyvatelé vesnic v Banátu na nás udělali obrovský dojem, proto jsme se rozhodli, že se sem budeme pravidelně vracet. A to nejen pracovně, ale i se svými rodinami a přáteli, protože málokteré dítě dnes ví, jak se dojí kráva, pasou kozy nebo zde mohou vidět a svezť se na voze taženém koňmi.

Pokud by se někdo chtěl o českých vesnicích v Rumunsku dozvědět víc, organizace Člověk v tísni zřídila na internetu stránky, kde najdete spoustu užitečných informací: www.banat.cz.

Jaromír Neduchal

Vzpomínky na kraj

Když už jsem začala vzpomínat na své dětství a mládí, budu v tom pokračovat. Tentokrát o tom, jak začal mizet kraj. Po válce skoro všechny ženy a dívky, ale i malé děti, chodily v kroji. Nejen ve svátek a při různých slavnostech, ale pořád. Ale pak se to postupně začalo měnit. Nejdřív se začaly nosit tepláky. Pamatuju, když moje spolužačka Mařenka Pipová-Rygarová, která jediná ze třídy chodila v "panských šatech", přišla poprvé v tepláčkách. Všichni jsme se jí posmívali "gaťaláč, gaťaláč". Začaly se nosit tepláky pod sukní, pak byly v módě "bundy" pro děvčata, které se dávaly šít ke krejčímu. Do pasu s kapsičkami. Nevím, jestli si na to ještě někdo pamatuje. I na polobotky, obšité žlutou bužírkou! Až začátkem padesátých let, když děvčata začala chodit do továren do Kyjova a Hodonína a také do tehdejšího Gottwaldova a také do škol a učení, kraj začal pomalu ustupovat. Nejdřív dívčí. Začaly se nosit hubertusy, kalhoty, galoše "šedý mor" a také silonky. Ale v neděli a ve svátek se stále nosily kroje. Sametové stejnokroje, vyšíváné zástěry. Místní švadleny uměly vypasované jupky, krátké sukně, prostě v neděli v kostele a u muziky jako když naseje kvítí. Nejlepší švadlena byla Růžena Gasnářková. Nesmím zapomenout na vyšíváčky. Bohatě vyšíváné šatky, to bylo přímo umělecké dílo. Mně například všechno šila Anastázie Výletová, moje teta. Sametový fěrtůšek je jak živý i po 50 letech.

Ještě začátkem šedesátých let to bylo i praktické. Když šla maminka na nákup, nebo k doktorovi do Milotic, dala dítě na záda do vlňáku. To byl běžný obrázek na dědině. A také do autobusu se všechny

kočárky nevešly. Už vzpomínaná M. Rygarová si pro tuto příležitost půjčila kraj od své starší sestry. Ale postupem času pomalu všední kraj vymizel. Chodí v něm jen pár starších žen. I tak se u nás udržel nejdéle z celého Slovácka. Díky za to, že se udržuje sváteční kraj pro mladé, obětavostí několika žen, které réjdí, skládají suknice, drndy apod. Především bych jmenovala paní Ludmilu Mikulčíkovou a také paní Ludmilu Charvátovou. A také díky obětavosti vedoucích různých folklorních skupin. Loňské hody, to bylo něco nádherného, tolik nastrojených děvčat a chlapců tu ještě nikdy nebylo. No a také náš kraj je nejpěknější z celého Slovácka.

Marie Rybová

Pozdrav ze Základní školy Vacenovice

Léto už vyhnalo školáky ze tříd a zve je ke hrám, zábavě a hlavně odpočinku od školních povinností. Hned po prázdninách se škola opět rozezvučí dětským povykem, a taky se rozroste o nové prvňáčky, kterých letos usedne do lavic 21.

Na druhý stupeň do okolních škol (Kyjov, Milotice, Ratíškovice) odchází celkem 17 žáků 5. třídy. Přeju jim, aby se ve svých nových kolektivech sešli v tak dobrou partu, jako tomu bylo u nás ve škole a především, ať se jim tam stejně dobře daří i v učení.

Zvýšení počtu žáků ve třídách si vzaly za své také paní učitelky a postupně nám odchází na mateřskou dovolenou. Nebo že by v Hornici u školy byla tak dobrá voda? 😊 Všechny odchody ze školy, obzvlášť v tak úzkém kolektivu, jako má naše škola, zaběhnutým systémem vždy zamávají. Snad se podaří z nově přichozích učitelů vytvořit dobrý tým, který bude naladěný na stejnou vlnu.

Celé druhé pololetí jsme pokračovali v činnostech naplánovaných podle Kalendáře akcí. Jarní měsíce patřily vysévání bylinek, pěstování přísad zeleniny, ale také módnímu návrhářství. Třídy se změním proměnily v tvořivé dílny, ve kterých vznikaly originální modely z odpadových a obalových materiálů. Završením veškerého snažení byla veřejná Módní show na kulturním domě.

Žáci páté třídy zase s příchodem jara rozechřívaly hlavy nad matematikou. Proběhlo školní kolo matematického Klokana, v němž si nejvíce bodů vypočítal Petr Fridrich. Dalimilu Šťastnému se zase nejlépe vedlo v okresním kole matematické olympiády, kde se umístil na 1. - 2. místě. V květnu se oba dostali do okresního kola v Pythagoriádě a dělili se o 3. - 8. místo s dalšími soutěžícími, kteří měli shodný počet bodů. Dalším úspěšným řešitelem této matematické soutěže byl i Rudolf Šulc. Také jsme zjistili, že se Albert Einstein narodil ve stejném roce (1879), kdy byla postavena naše škola. Třeba nám tu vyrostou někteří pokračovatelé jeho teorií. 😊 Jen se nesmíme nechat odradit někdy počátečními překážkami a vzdávat snahu, když něco nejde hned. I sám Einstein říká: „Objevuji tak, že přemýšlím, přemýšlím, přemýšlím. Devětadvadesátkrát se mýlím. Po sté trefím do černého.“

Mladší žáci z druhé a třetí třídy zase prokázali zdatnost a sílu na plaveckém výcviku a vyplavali si kromě mokrého vysvědčení

i medaile. Za první místo Simona Lípová a Adam Bábík, za druhé místo David Janoušek a Tereza Ingrová a bronz přivezla Sofie Fridrichová.

Velmi mě těší, že se daří i mimoškolním aktivitám a díky nadšení jejich vedoucích se mohou žáci ve škole pochlubit úspěchy mladých hasičů, sportovců, výrobky včelařků, či nás obohatí o nové znalosti malí myslivci. Snažíme se setkávat i v mikroregionu Nový Dvůr. Letos jsme se zúčastnili piškvorkyády v Ratíškovicích. V příštím roce budeme třeba pořadateli nějakých aktivit pro školy mikroregionu zase my.

Ještě mi v uších zní píseň z posledního zvonění, kterou se loučila pátá třída....

Do školy je cesta jako žádná ze sta, lemovaná asfaltem.....

Ať jsou všechny Vaše prázdninové cesty obohacující a bezpečně Vás dovedou zpět do Vacenovic. Krásné léto.

Mgr. Liběna Lisá

Medailisti ze 2. třídy

Vítězové 3. třídy

Víla Anežka

Víla Patka

Nevěsta Anička

J. Hus chodba

Den dětí divadlo

Školní rok v MŠ

Nový kalendářní rok jsme spolu s dětmi zahájili tanečními přípravami na dětský krojový ples. Začátky jsou vždycky těžké, ale když se děti seznámí s prvními krůčky a našimi slováckými písničkami, tak je pro ně tanec vždy zábavou. Krojový ples se vydařil, vystoupení dětí bylo úspěšné a za dar od rodičů, který činil 13.146 Kč, moc děkujeme, dětem budou zakoupeny hračky a pomůcky.

Činnost naší mateřské školy se odvíjí od našeho školního vzdělávacího programu a je doplňován mnoha tradičními akcemi. Letos nás navštívili myslivci. Paní Irena Setínská a František Setínský ml. Setkání s nimi bylo velmi zajímavé. Děti se aktivně zapojovaly do jejich vyprávění. Nejvíce je zaujaly jelení parohy a ostatní zvířecí trofeje. Na příští setkání si děti vyžádaly i ukázkou mysliveckých zbraní. Den dětí jsme opět pořádali ve spolupráci se SDH, první část se velmi vydařila, ale později většinu dětí i rodičů zahnal dešťová přeháňka, přesto se zúčastnilo 150 dětí a věřím, že se jim odpoledne líbilo. Všem, kteří se aktivně podíleli na pohádkovém lese i těm, kteří za Sbor dobrovolných hasičů pro děti připravili velmi zajímavé atraktivní soutěže, děkujeme. Děti se např. mohly trefovat vodním proudem do cíle jako opravdoví hasiči, a to je hodně bavilo, ale plnily i další připravené úkoly.

Největší radost však máme z nové školní zahrady. Trávíme zde velkou část dne, jsme velmi rádi, že se povedlo ji vybudovat. Děti se zde nejen hrají, máme také záhonky, které si děti s paními učitelkami vysadily a už dokonce sbíráme i první plody. Nyní už chybí jen finance na zavlažování. Jsme rádi, že zástupci obecního úřadu nám

přislíbili, že se pokusí získat finanční prostředky, aby se na zahradě mohl vysadit trávník, kterému se bez zavlažování na vacenovském písku asi nebude moc dařit. Přesto si děti na zahradě opravdu užívají, ani jim nevadí, že někdy jsou od prachu a písku jako malí šmudlové. Však se špína umyje a opere.

Jednou z významných akcí naší školky je slavnostní ukončení školního roku, na které se děti také pečlivě připravují, aby mohly rodičům předvést, co všechno se za uplynulý rok naučily.

Mezi vydařenými akcemi patří také výlet, letos jsme se s malými dětmi zúčastnili plavby pirátské lodi po Baťově kanále a ti větší navštívili Dinopark ve Vyškově. Předškolní děti také absolvují plavecký výcvik a musím přiznat, že jsou velmi šikovní a dosahují dobrých výsledků.

Naše školka by se ráda zapojila do projektu Školka hrou, zaměřeném na vzdělávací činnost. Tento projekt je zaměřen na práci s digitálním edukačním obsahem. Chybí nám však k tomu potřebné vybavení, což jsou počítače, nebo interaktivní tabule. Ráda bych toto cestou požádala o pomoc. Má-li někdo z rodičů, nebo občanů možnost nám pomoci počítače sehnat, nebo může darovat počítač, budeme moc rádi a předem děkujeme.

Prázdniny a léto už je tady a my všichni se moc těšíme, na koupání, výlety a nové zážitky. Dětem, které odchází do základní školy, přejeme hodně paní učitelky a samozřejmě samé dobré známky. Všem dětem chceme přát krásné a pohodové prázdniny, hlavně žádný úraz a po prázdninách zase ahoj ve školce.

Mgr. Květoslava Malá, ředitelka MŠ Vacenovice

Sázíme

Pohádkový les

Myslív

Karneval

3. místo v soutěži

Milosti

Den země

se zúčastnil týdenního poznávacího a rehabilitačního pobytu v Písku. Měli jsme úžasnou dovolenou, hodně poznání i duchovna a samozřejmě i odpočinku jak v bazénu, tak v krásném prostředí interhotelu Amerika, ve kterém jsme byli ubytováni. O všem napíšeme do zimního zpravodaje. Zatím jen pro vzpomínku společné foto i s panem ředitelem hotelu i našim řidičem Staňkem Novákem.

Marie Měchurová

Účastníci zájezdu do Písku

Klubíčko

Prázdniny pomalu začínají a my v Klubíčku je strávíme zaslouženým odpočinkem. První polovina roku 2015 utekla až neuvěřitelně rychlým pracovním tempem, a tak není divu, že se na chvíle lenošení u vody těšíme možná i víc než naše děti.

Hned od počátku roku jsme se vrhli do příprav dětského karnevalu, který proběhl v neděli 1. února. Celým odpolednem děti provázeli klauni Bambula a Bimbule a bavili všechny nejen svými tanečními kreacemi, ale také veselými soutěžemi, za které děti dostávaly sladké odměny. S nasazením veškerého komediálního talentu se jim podařilo vytvořit báječnou atmosféru a již teď musíme prozradit, že se oba už pilně připravují na příští karneval. Touto cestou bychom chtěli také poděkovat štědrým dárcům, díky kterým byla dětská tombola opět bohatá, a každý malý návštěvník si spokojeně odnášel domů něco hezkého.

V druhé půlce února proběhla v pořadí šestá dětská burza. Prodávajících maminek se nám hlásí čím dál víc, také nakupujících přibývá, jen nás organizátorů je stále stejně málo. Snažíme se vše chystat, třídit a kontrolovat opravdu poctivě a kladné ohlasy a pochvaly nakupujících nás utvrzují, že jsme na správné cestě. A proto je pro nás každá další pomocná ruka opravdu velmi vítaná. Pokud by měl někdo chuť nám pomoci, rádi ho přivítáme v poslední srpnový víkend na podzimní a zimní dětské burze.

Z dalších letošních klubíčkových aktivit můžeme připomenout dubnový Den knihy, kdy jsme dětem předčítali pohádku a doplnili ji o maňáskové divadlo. Společně jsme se sešli na divadelním představení, kde jsme s napětím i se smíchem sledovali příhody pejska Škubánka jeho kamarádky Káti v podání brněnského divadelního souboru Věž.

Na květnový Den rodiny jsme připravili tvořivé dílničky, kde si mohly děti s rodiči vytvořit ozdoby z PET lahví nebo z keramické hmoty, nabarvit si tričko či vyrobit veselého „travnáčka“. Poté absolvovali příjemnou procházku lesem, kde na ně na 30-ti stanovištích čekala otázka s pohádkovou tematikou. Správné odpovědi jsme ani nekontrolovali, je nám jasné, že děti jsou velkými znalci v oblasti pohádek, tak si sladkou odměnu na konci zasloužil úplně každý. A aby to tatínkům nebylo líto, i jim jsme věnovali jedno odpoledne s názvem Den otců. Ten se nesl ve znamení soutěží speciálně pro tatínky a jejich ratolesti. A zatímco děti za splnění úkolů dostaly opět něco sladkého, na tatínky čekala hořká orosená odměna, která je v horším počasí určitě potěšila.

Ačkoliv ne vše se nám vždy podaří na jedničku, máme radost, že naše akce navštěvujete, a že se vám líbí. To je pro nás největší odměna.

A na co se můžete těšit po prázdninách? Opět začne fungovat cvičení pro děti, a tentokrát se zapojí i maminky, pokračovat budou nadále i tvořivé odpoledne a večerní latinoaerobik. Nově pak chystáme keramickou dílničku pro děti i dospělé.

Připravili jsme si opravdu pro každého něco. K příležitosti světového dne seniorů chystáme posezení s příjemnou zábavou pro naše babičky a dědečky. V listopadu se pak můžeme nechat okouzlit krásou velkých marionet na loutkovém divadle a také nás čeká již třetí lampiónový průvod.

Závěrem vám chceme za celé centrum pro rodinu popřát krásný čas dovolených a dětem nezapomenutelné prázdniny.

Zuzana Harcová

Cihličkohraní

Karneval

Den rodiny - závodění

Den rodiny - barvení triček

Sojky

Přinášíme vám další informace o mysliveckém kroužku Sojky. V zimních měsících jsme se scházeli a věnovali teorii a přípravě na soutěž „o zlatou srnčí trofej“. Na Štědrý den jsme si udělali společnou vycházku a zanesli lesní zvěři krmení do zásypů a krmelců.

Další schůzky jsme věnovali poznávání okolí obce, navštívili jsme několikrát Růdníček, Lebedovou mez, Hantále, U Špičákového, Charvátovy jezera, Okorále.

Brzy na jaře Sojky vyčistily studánku na Hantálech a další týden si v lese za restaurací Březíčko zasadily každý svůj dub. Duby máme podepsané a chodíme je kontrolovat.

V březnu se uskutečnil výlet do Kyjova na přehlídku mysliveckých trofejí, kde se nás ujali a provedli zkušené odborníci - myslivci. Prohlídka s přednáškou byla velmi zajímavá a průvodci ocenili naše znalosti. Při určování stop zvěře oznámili, že nás nemají co učit. V rámci této přehlídky se konala i výtvarná soutěž na téma „Mé toulky za zvěří“, kde jsme získali cenu za kolektivní dílo Sojky na dubu. Za zvuku mysliveckých fanfár jsme byli odměněni spoustou krásných cen, které využíváme při práci v kroužku.

V dubnu pro nás Okresní myslivecký spolek v Hodoníně uspořádal exkurzi do obory Soutok u Lanžhota. Tady jsme sice pěkně vymrzli, ale za to zhlédli prezentaci všech živočichů a rostlin vyskytujících se v této jedinečné oblasti. Vidět bylo i živé divočáky, čapy a psinec s loveckými psy. Také si zde většina dětí potěžkala kulovou a brokovou zbraň, před tím jsme střelili pouze ze vzduchovky.

Následovala příprava na okresní kolo soutěže Zlatá srnčí trofej, která proběhla 16. 5. na střelnici Pánov. Jako nováčci jsme slavili úspěch druhým místem, které vybojovala Zuzka Bouchalová ve své kategorii. Diplom a cenu si přivezl každý.

Příští sobotu Sojky navštívily dravce na zámku v Miloticích. Tady nás očekával sokolník, který o každém přítomném dravci pouta-

vě vyprávěl. Každý si vyzkoušel přilet káně Evžena na ruku a jeho následné krmení. Počasí nezklamalo, zase byla zima, ale zmrzlině v zámecké cukrárně nikdo neodolal.

Poslední sobota v květnu byla ve znamení svatby pana vedoucího. Pro tuto příležitost si Sojky připravily „PŘÍSNĚ TAJNÉ“ překvapek a nacvičily ženichovu oblíbenou píseň „Já su malý mysliveček“, kterou zazpívaly novomanželům po obřadu. Bylo to velmi krásné a dojemné, novomanželé ještě jednou děkují.

Nastal červen a dlouho očekávaná akce se stala skutečností. Proběhla noc na myslivecké chatě, na kterou jsme přizvali i kroužek Včelaříků. Konečně počasí vyšlo podle našich představ. V pátek 5. 6. jsme se ubytovali na chatě, která praskala ve švech. Zájem byl veliký. V místnosti spalo 30 dětí. Všichni si vyzkoušeli stopování zvěře na předem připravených stopách jezevce, vydry, lišky, kachny a divočáka. Zvládli to jako opravdoví myslivci. Následovala stezka odvahy, na ni bylo možno potkat chrochtajícího a pohybujícího se divočáka, kunu, lišku a jezevce. Po opékání špekáčku u táboráku a pečení brambor v popelu byla volná zábava. Nikdo se nenudil. Hra na Krvavého dědka bodovala. Těsně před uložením ke spánku jsme pozorovali měsíc, vycházející nad lesem.

Brzy ráno nás všechny probudil budík Šimona Sabáčka. Po vydatné snídani se oba kroužky vydaly společně cestou - necestou před sběrný dvůr, zasadit Sojčí dub. Vycházka pokračovala k nově vybudovanému rybníčku, kde si tři nejstarší a nejodvážnější dokonce i zaplavali, všichni ostatní si aspoň namočili nohy.

Po obědě jsme si slíbili, že tato akce nebyla poslední a těšíme se na další.

Pokračování v dalším čísle...

Lesu zdar.

Vedoucí Setínská & Setínský ml.

Sojky

Sojky u krmelce

Sojky a Včelařici na myslivně

Tento půlrok byl u včelařů hodně hektický. Přes zimu jsme museli včely nechat v klidu a tak nás čekala teorie. Díky dotaci z Jiho-moravského kraje máme krásné knihy, které poutavě popisují nejen stavbu těla a život včel, ale i práci kolem. Jakmile přišlo jaro, už jsme se těšili ven. Jenže vedoucímu měnili v zaměstnání směny a tak jsme se svolávali, jak se dalo. A tak začali i naše peripetie. Čtvrtek, schůzka svolaná, vedoucí v práci a já důležité jednání na obecním úřadě, které nemělo konce. Naštěstí se úřednice z obecního úřadu nabídl, že vezmou děti na Hlaváček jarní do Milotic. A tak se šlo na výšlap s tím, že pro ně pak přijedeme autem. Ještě mi ani neskončila schůzka a už jsem měla telefon, že děti mají žízeň. No samozřejmě, nikdo přece nepočítal s výletem, a tak si s sebou nic nevzaly. Letím do hospody pro nějakou vodu a vyjždím. Zaparkovala jsem na Nákle a s lodičkami na nohách nesu na Horky v krabici colu a brambůrky. Děti si to ohromně užívaly, dostaly colu ve sklenice a brambůrky, dozvěděly se o hlaváčku jarním i o všech pověrách, které se k místu vážou. Jen jsme asi vypadali jako úplní blázni. Výlet v přírodě, děcka pijí colu ze skla a kolem pobíhá ženská v lodičkách a v saku. Na zpáteční cestu jsme je už chudáčky nemohli nutit do chůze, vždyť tam máme plno prvňáčků. Tak se povolaly posily. Na Nákle pro nás přijeli mamky Veverková a Damborská, moji rodiče vzali dvě auta a už jsme jeli. Parádní výlet.

Po několika normálních schůzkách opět problém, tentokrát vedoucí měl čas, ale já jsem byla mimo obec. Nevadí, půjdou do lesa a přesadí si do zahrady ke včelnici lísku, první jarní pastvu pro včely. Tak nejdřív vedoucí zapomněl pár dětí v družině. Paní ředitelka Lisá mi volá, jestli máme včelíčky, že děcka čekají v družině. Já volám vedoucímu a ten běžel s dětmi zpátky do školy pro zbytek včelařů. Večer se vracím domů a na prádelni šňůře nám visí tričko a montérky. Doma sedí vedoucí a potutelně se usmívá. Na mou otázku, co kroužek a proč pral prádlo, se dozvídám, že při procházce od Dobrovských se děcka rozběhla a jednomu klučinovi se podařilo vběhnout do bahna. Zapadl až po kolena a vedoucí ho musel vyta-

hovat jak dědeček řepu. Táhl, táhl a vytáhl, ale bez bot. Tak rukama do bahna, našťestí boty našel a vytáhl. Ještě než dokončil tuto záchrannou akci, skočili do bahna další dva kluci neposluchové a jedna mladá slečna. Tak znovu, vedoucí vytahoval, zbytek kroužku vytahoval. Bot se už našlo ale jenom pět. Ač se vedoucí hrabal rukama v bahně, jak se dalo, jedna bota se nenašla. Moc si nedovedu představit, jak to celé probíhalo a nevím, co by na bezprostřední reakce vedoucího řekla Česká školní inspekce, ale jedno je jisté, když Luboš Bábík volal z domu, co tam Mira dělá, proč topí děcka (viděl vše z okna), odpověď by se údajně nedala publikovat ani po 22. hodině.

Ale tím naše peripetie nekončily. Opět kroužek a já opět z pracovních důvodů nemohla. Navečer se vrátím domů a na otázku, co kroužek, se dovídám, že jedno dítě píchla včela do jazyka. Děti spořádaně rozebíraly úl, dívaly se, zda matky kladou vajíčka, jestli je vše v pořádku. Ale při vytahování rámků se plásty na jednom rámku shrnula o mezerník a začal vytékat med. Než se vedoucí nadál, děti uloupily část plástve z medem a šup do pusy. Naneštěstí v jednom kousku byla včela. Píchla naši malou včelačku do jazyka. Vedoucí vytáhl z jazyka žihadlo, běžel pro nanuk a jazyk chladil. Slečna šla domů, rodiče ji vzali pro jistotu na pohotovost a tak zůstala přes víkend v nemocnici na pozorování. Naštěstí nebyla alergická na včelí bodnutí. Přiznám se, že jsem očekávala, že už nám nikdo žádné dítě nesvěří, ale děti chodí dál a nás to těší. V červnu jsme vytvořili družbu s mysliveckým kroužkem Sojky. Děkujeme za pozvání na Myslivnu a za připravený program. Těšíme se na další společnou akci a tentokrát zasadíme před sběrný dvůr Včelí lípu a pečlivě zkontrolujeme všem budíky. Hlavně Šimonovi Sabáčkovi. A možná, možná přijde tentokrát i hejkal.

Vaši Včelařici z Vacenovic

Termín Radostného mládí se prodlouží

Mládežnická dechová kapela Radostné mládí prozatím nevznikne. Vzhledem k aktuálnímu nízkému zájmu ze strany dětí, jsem nucen začátek tohoto projektu odsunout až na začátek září 2016. Je mi však jasné, že nebylo možné v tak krátkém čase sehnat dostatečný počet žáků, kteří by o hraní na některý z hudebních nástrojů měli zájem. Proto jsem se rozhodl, že celý tento náš vysněný projekt o rok posuneme. Do této doby je však stále možné se k projektu hlásit a postupně se může začít formovat celá idea, tedy znovuoobnovení této mládežnické dechové kapely. Věřím, že i posunutí termínu možného přihlášení této myšlenky napomůže. Jakékoli další dotazy spojené se založením Radostného mládí vám všem rád zodpovím.

Pavel Tomeček, DiS.

člen DH Vacenovští muzikanti a DH Stříbrňanka

KVASACO VACENOVICE

V sezoně 2014/2015 jsme hráli okresní Futsalovou Joma ligu Hodonín. Soutěže se zúčastnil rekordně nízký počet mužstev, a to pouze šest celků. Začátek sezony byl podle našich představ a umísťovali jsme se v popředí tabulky. Poté nám nevyšlo několik smolných zápasů a na naše mužstvo dolehla krize. I přes některé dobré výsledky naše mužstvo nedokázalo postoupit do čtyřčlenného play-off a dosáhlo tak nejhoršího výsledku v historii klubu.

Z celkem osmnácti členného kádru, který zasáhl do bojů, byl nejlepším hráčem dle kanadského bodování Lukáš Koplík. Nejlepším střelcem sezony se stal s 17 - ti brankami taktéž Lukáš Koplík následován 13 - ti brankovým Miroslavem Sladkým a nejlepší trojici střelců uzavíral s šesti brankami Ondřej Špaček.

V termínu 4. – 5.7.2015 proběhl v areálu SK Mogul Vacenovice 13. ročník populárního turnaje v malé kopané Letocha cup 2015. Favorizované Kapacity na hatrick ve Vacenovicích nedosáhly, a tak se z premiérového triumfu radoval tým Lazor-Domus Vyškov. Účastník futsalové divize porazil ve finále dvoudenního turnaje v malé kopané Hodonín 91 až po penaltovém rozstřelu. V rozhodujícím duelu branka nepadla. Třetí skončilo slovenské Brodské, pódiové umístění jen těsně uniklo čtvrtým Lišínovským liškám. Večer proběhla rocková zábava se skupinou The Cellars. Futsalový klub KVASACO Vacenovice děkuje za podporu všem sponzorům a fanouškům našeho mužstva.

Ing. Radek Procházka

Letošní rok nebyl pro šachový klub KVASACO Vacenovice, co se týká soutěží dospělých, ideální. Mužstvo A nepostoupilo do bojů o PLAY OFF, a tak se muselo spokojit jen s boji o záchranu a konečně 6. místo v tabulce určitě nebyl cíl, který jsme si na začátku sezóny předsevzali. Nicméně během sezóny se vyskytl ne jeden problém s absencí klíčových hráčů v důležitých zápasech, a tak musel kapitán mužstva Jirka Neduchal improvizovat se sestavou. Do soutěže zasáhlo celkem 12 hráčů z hráčského kádra a nejúspěšnějším hráčem byl v této sezóně Josef Šebesta.

Mužstvo B pak do sezóny „vletělo“ famózním výkonem, kdy první tři kola jasně zvítězila a zdálo se, že obhajoba loňského titulu bude hračkou. K zaváhání došlo až ve 4. kole, kdy v rozhodující partii s mládežnickým týmem z Veselí nad Moravou kapitán Vacenovic Jirka Blaha neudržel remízu a partii prohrál. Veselí se vyhouplo jen o skóre do čela tabulky a souboj mezi Vacenovicemi a Veselím byl napínavý až do konce. V odvetě pak Vacenovice uštědřily mladíkům z Veselí lekci a jasnou výhrou 4,5 : 0,5 zlomily houževnatého soupeře. V posledním kole stačilo na domácí půdě prohrát v poměru 2:3 a i tak bylo vítězství v soutěži jasné. Jenže ve Vacenovicích se děly věci a do té doby předposlední tým tabulky z Dolních Bojanovic dokázal porazit favorita vysoko 4:1 a domácí tak ztratili šanci na obhajobu titulu, protože souběžně hrané utkání mezi týmem Veselí nad Moravou D a Kněždubem zvítězili Veseláné 3:2 a zpečetili tak svou snahu za historicky prvním vítězstvím v této soutěži. Veselí nad Moravou tak zvítězilo nejtěsnějším rozdílem, kdy rozhodla pouze jedna jediná remízová partie. Která to mohla být, je těžkou soudit, klidně jsem to mohl rozhodnout i já, když jsem za Ratíškovice odmítnul soupeřem nabízenou remízu a partii jsem nakonec prohrál a týmu Veselí jsem tak napomohl k zisku té rozhodující partie, klidně to mohla být kterákoli jiná partie v průběhu celé sezóny, každopádně si to domácí tým pokazil v posledním kole, kde nečekaně a vysoko prohrál.

Co se týká soutěže dětí, tak Vacenovice postavily i letos dětský tým do nejnižší krajské soutěže, která je rozdělena na tři soutěžní dny v průběhu celé sezóny. První trojkolo se hrálo na podzim v Ratíškovicích, druhé v lednu ve Vyškově, kde jsme ve 4. kole rozprášili Lokomotivu Brno G 5:0, v 5. kole jsme podlehlí těsně 2:3 Lokomotivě Brno F a v 6. kole jsme opět zvítězili na Svornosti Rousínovce 3,5 : 1,5. Poslední soutěžní sraz se odehrál na jaře v Zastávce u Brna, kde jsme v 7. kole remízovali s Lokomotivou Brno H 2,5 : 2,5, v kole

8. pak přišlo vítězství na Makabi Boskovice 3,5 : 1,5 a v posledním 9. kole prohra nad favoritem soutěže Kuřimí B 0,5 : 4,5. Celkem z 16 dětských týmů z celého Jihomoravského kraje skončilo mužstvo dětí z Vacenovic na sympatickém 9. místě. Nejlepším hráčem z našeho týmu byl Lukáš Londin, který odehrál všech 9. Kol a získal 5,5 bodu a ze 106 dětí, které do soutěže zasáhly, mu patří dělené 14.-15. místo, což je výborný výsledek.

Další soutěží družstev dětí byla jednodenní záležitost, kdy jsme opět s dětmi odjeli do Zastávky, kde se konal Krajský přebor družstev mladších žáků v RAPID šachu. Družstvo tvoří 6 dětí, z toho jedna dívka. Naše dětské družstvo skončilo ze 17 týmů na 8. místě. Tohoto turnaje se zúčastnili: Londin Martin (host), Londin Lukáš, Šebestová Pavlína, Fridrich Petr (ten byl naším nejlepším hráčem se ziskem 4 bodů), Cudař Denis a Chrbolka Tomášek (byl to jeho první turnaj).

Mimo soutěže družstev se také zejména děti představily v celé řadě individuálních turnajů, kde sbíraly menší či větší úspěchy. Např. Krajský přebor v praktickém šachu jednotlivců, který se hrál 6. - 7. 2. 2015 v Brně-Bohunicích a z Vacenovic se jej zúčastnily tyto děti: Michal Londin, Lukáš Londin, Petr Fridrich a Aleš Klimánek nebo V. ročník „ratíškovských šachů“, kde v silné konkurenci skončil Lukáš Londin na výborném 4. místě, anebo mistrovství ČR hráčů do 8 let, kde Michal Londin reprezentoval ŠK Vacenovice dobrou hrou, kde z 89 dětí obsadil konečně 29. místo. Prostě mezi šachisty je zejména v dětských soutěžích o dětech z Vacenovic slyšet a jsme za to velmi rádi. Poděkování patří především Jirkovi Neduchalovi, který je trenérem dětí z Vacenovic a také z Vracova (vracovské děti hrají ovšem pod hlavičkou Kvasaco Vacenovice) a také Martinu Londinovi nejst., který nejen své, ale i ostatní děti doprovází na celou řadu dětských turnajů a soutěží a tím přispívají výraznou měrou ke zviditelnění šachového oddílu z Vacenovic. Já jsem musel bohužel převzít závazky vůči dětem z Ratíškovic, a tak se nemohu již tolik věnovat vacenovským dětem.

Jako poslední turnaj letošní šachové sezóny byl Okresní přebor v RAPID šachu, který se konal opět v Ratíškovicích. Z Vacenovic se turnaje zúčastnili: Tomášek Chrbolka, Aleš Klimánek, Jan Vyčítal, Dominik Ingr a Denis Cudař, který získal v kategorii dětí do 10 let stříbrnou medaili. Sourozenci Londinovi nastoupit nemohli, a tak je zastoupil výborně hrající Denis. Tím byla zakončena náročná a zejména z řad dětí úspěšná šachová sezóna 2014-2015.

Martin Macek

Vyhlášení výsledků na krajském přeboru mladších žáků v RAPID šachu – zleva: Martin Londin (host) Tomášek Chrbolka, Petr Fridrich, Lukáš Londin, Denis Cudař a Pavlína Šebestová

Vyhlášení výsledků v Okresním přeboru v Rapid šachu Ratíškovice – stříbrní medailisté – zleva Denis Cudař (Kvasaco Vacenovice – U10) Lenka Kratochvílová (Baník Ratíškovice – U 13) a Michal Kostecký (ŠK Hodonín, U16)

Doprovodný turnaj v Brně, svůj první turnaj odehrál také Alexandr Vaculka z Vacenovic a Jonáš Smetana vlevo do A. Vaculky

Výprava dětí z Ratíškovic a Vacenovic při cestě domů na turnaji v Brně

SK MOGUL VACENOVICE – fotbalový oddíl

Začátek kalendářního roku 2015 se nesl ve znamení příprav na jarní mistrovské zápasy sezóny 2014/15. Většina družstev se zúčastnila turnajů. Muži společného družstva A+B i někteří dorostenci

se připravovali na umělé trávě v Dubňanech, kde však moc neosnili. Lepších výsledků dosáhli mládežnická družstva v halových ligách.

ZT Dubňany 2015

1.	Boršice	7	6	0	1	23:11	18
2.	Krumvíř	7	5	1	1	26:13	16
3.	Ratíškovice	6	4	1	1	18:09	13
4.	Bzenec	6	4	0	2	37:12	12
5.	Dubňany	7	3	0	4	15:20	9
6.	Rohatec	7	1	2	4	17:23	5
7.	Milotice	7	1	1	5	9:24	4
8.	Vacenovice	7	0	1	6	3:36	1

Umístění ve finále halové ligy

mladší žáci	starší žáci	starší příprava	mladší příprava
1. Veselí n.Mor.	1. FK Hodonín A	1. Hodonín A	1. Hodonín
2. Hodonín A	2. Vacen./Ratíšk.	2. MiRaVa A	2. Morava
3. Břeclav A	3. MSK Břeclav	3. Hodonín B	3. Rohatec
4. Hodonín B	4. AGRO Vnorovy	4. Holíč	4. Veselí n.Mor.
5. Lužice	5. Slavoj Rohatec	5. MiRaVa B	5. MiRaVa
6. Bzenec	6. FK Hodonín B	6. Morava	6. Morava
7. Vacen. /Ratíšk.	7. Slovan Bzenec		
8. Mutěnice	8. KEN Veselí		
9. Břeclav B	9. Dolní Bojanovice		
10. Morava	10. FK Mutěnice		
11. Rohatec	11. FKM Morava		
12. D.Bojanovice	12. Baník Lužice		
	13. Hroznová Lhota		
	14. Starý Poddvorov		

Od konce března do 20. června 2015 byla odehraná jarní část soutěžního ročníku a následné umístění našich mužstev je znázorněno v přehledné tabulce.

Konečné umístění jednotlivých družstev v soutěžním ročníku 2014/15

družstvo	soutěž	umíst.	zápasy	výhry	remízy	prohry	skóre	body
muži A	1.B tř.sk.C	7.	26	11	5	10	34:37	38
muži B	3.tř.sk.A	13.	24	2	2	20	17:72	8
dorost	OP	3.	22	15	4	3	73:24	49
starší žáci	1.tř.sk.C	11.	22	5	3	14	43:88	18
mladší žáci	1.tř.sk.C	3.	22	15	2	5	102:50	47
starší příprava	JmKFS	bez um.	20	15	1	4	118:66	46
mladší příprava	JmKFS	bez um.	20	7	0	13	98:191	21
starší příprava A	OP	1.	26	26	0	0	394:57	78
mladší příprava A	OP	5.	24	16	0	8	274:131	48
starší příprava B	OS	5.	18	9	1	8	112:93	28
mladší příprava B	OS	5.	22	12	0	10	156:173	36

Střelci:

Muži A: 6 Sladký, 6 Nedvěd, 4 Lunga, 3 Příkazský, 3 Grufík Zd., 2 Nešpor, 2 Jakubíček, 2 Novotný, (34) Šťastný, Knotek, vlastní, 3 kontumace

Muži B: 3 Holeček, 3 Školař, 2 Frolec, 2 Novotný, Bařák, Milěr, Rupec, Toman, Chvátal R., Sladký, (17) Příkazský

Dorost: 18 Milěr, 17 Kordula, 11 Brhel, 7 Brázdil, 6 Bábíček, 3 Pavlík, 3 Spěvák, 2 Herzán, 2 Marcián, (73) 2 Šťastný, 2 vlastní

Vítězné družstvo starší přípravy (MiRaVa) reprezentovalo okres na finálovém turnaji vítězů jednotlivých okresů v Zastávce u Brna a umístilo se na 5. místě.

Turnaj přeborníků okresů JmK starších přípravků 2014/2015

1. Sparta Brno
2. Novosedly
3. Boskovice
4. Šanov
5. Vacenovice
6. Vyškov
7. Modřice
8. Kahan

Ještě výraznějšího úspěchu zaznamenalo družstvo přípravy ročníku 2005, kde na turnaji E-ON cupu v Břestku mezi 22 účastněnými mužstvy tento turnaj vyhrálo a kvalifikovalo se do velkého finále, které se uskuteční ve dnech 4. -6. září 2015 v Roudném u Českých Budějovic za účasti 40 celků.

Do nového ročníku 2015/16 jsme přihlásili družstva následovně:

Muži A – 1. třída JmKFS

Muži B – 4. třída

Dorost – OP

Starší žáci – 7+1 OS

Mladší žáci 5+1 OS

Starší příprava OS

Dochází i ke změně trenérů: A mužstvo mužů povede p. Bezouška z Vracova a B-mužstvo p. Hanák.

Další novinkou je, že od 1. 7. 2015 se přechází v rámci nové Fotbalové revoluce na nové fotbalové řady, v rámci kterých dochází k elektronizaci celého systému soutěží, což bude obnášet maximální úsilí k provedení této elektronizaci.

Vítězné družstvo E.ON cupu Břestek

Výbor SK Mogul děkuje všem příznivcům, kteří se v průběhu ročníku 2014/15 podíleli při zabezpečování chodu a činnosti klubu, buď finanční, materiální pomocí nebo přiložili ruce při budování, provádění oprav a údržbě v prostorách stadionu. Věříme, že věrní a nápomocní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci. Ať společnými silami vytvoříme prostředí pro naše spoluobčany, kteří ho budou rádi navštěvovat a hlavně, kde by měli možnost svou pohybovou aktivitu provozovat.

Závěrem výbor SK děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při

zabezpečování sportovního života ve Vacenovicích a zejména všem sponzorům, OÚ Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm. Přejeme všem hráčům, členům realizačních týmů a samozřejmě všem příznivcům vacenovické kopané příjemné prožití letošní dovolené a hodně elánu do nastávající sezóny 2015/16.

Sekretář SK Mogul Vacenovice, Steinhübel Marián

A-mužstvo muži

TURNAJ O POHÁR STAROSTKY OBCE VACENOVICE mladší příprava (ročník 2006 a mladší)

Dne 21. 6. 2015 se mladší příprava (MiRaVa) zúčastnila turnaje O pohár starostky obce Vacenovice. Naše družstvo bylo z důvodů větší herní vytíženosti hráčů rozděleno na dva týmy:– MiRaVa „Bílá“ a MiRaVa „Zelená“. MiRaVa v číslech:

MiRaVa „Bílá“ – výsledky:

MiRaVa „Bílá“ - Baník Dubňany	3:1
FKM Karlova Ves „Modrá“ - MiRaVa „Bílá“	4:0
MiRaVa „Bílá“ - MSK Břeclav „Modrá“	4:2
MSK Břeclav „Žlutá“ - MiRaVa „Bílá“	2:3
MiRaVa „Bílá“ - MiRaVa „Zelená“	3:4
FKM Karlova Ves „Červená“ - MiRaVa „Bílá“	8:0

střelci branek:

Damián Mičola – 8x
Vojtěch Hanák – 2x
Petr Kašík – 1x
Jan Svoboda – 1x
Matouš Šimeček – 1x

MiRaVa „Zelená“ – výsledky:

MSK Břeclav „Žlutá“ - MiRaVa „Zelená“
 MiRaVa „Zelená“ - FKM Karlova Ves „Červená“
 Baník Dubňany - MiRaVa „Zelená“
 MiRaVa „Zelená“ - FKM Karlova Ves „Modrá“
 MiRaVa „Bílá“ - MiRaVa „Zelená“
 MiRaVa „Zelená“ - MSK Břeclav „Modrá“

3:3
 1:13
 2:7
 0:12
 3:4
 1:5

střelci branek:

Marek Šlampa – 8x
 Ondřej Toman – 4x
 Jáchym Lunga – 2x
 Kryštof Svitko – 1x
 Rozálie Vinceová – 1x

TABULKA TURNAJE

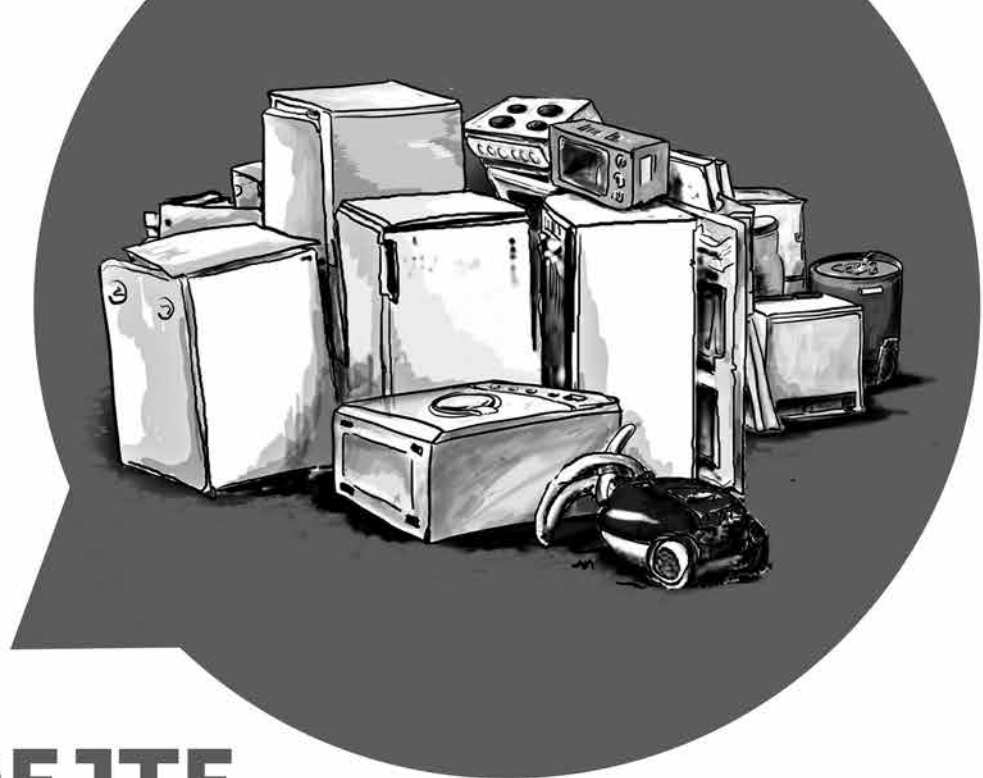
Účastníci	MiRaVa Bílá	MiRaVa Zelená	Břeclav Žlutá	Břeclav Modrá	Karlova Ves Červená	Karlova Ves Modrá	Dubňany	Skóre	Body	Pořadí
MiRaVa Bílá		3:4	3:2	4:2	0:8	0:4	3:1	13:21	9	3
MiRaVa Zelená	4:3		3:3	1:5	1:13	0:12	7:2	16:36	7	5
Břeclav Žlutá	2:3	3:3		4:4	3:11	3:4	6:1	21:26	5	6
Břeclav Modrá	2:4	5:1	4:4		3:8	0:4	7:1	21:22	7	4
Karlova Ves Červená	8:0	13:1	11:3	8:3		9:2	12:3	62:12	18	1
Karlova Ves Modrá	4:0	12:0	4:3	4:0	2:9		7:1	33:13	15	2
Dubňany	1:3	2:7	1:6	1:7	3:12	1:7		9:42	0	7

Nejlepší	Jméno a příjmení	Oddíl
Hráč	Vladimír Kubík	MSK Břeclav „Modrá“
Brankář	Petr Kohút	MiRaVa „Bílá“
Střelec	Matej Štepanovský, 17 branek	FKM Karlova Ves „Červená“

Velký dík za zdárný průběh turnaje patří sponzorům a rodičům, bez jejich pomoci by jsme se neobešli !!!

ODKLÁDEJTE vysloužilé elektrospotřebiče na místa zpětného odběru!

- Můžete je odevzdat prodejci při koupi nového spotřebiče
- Odevzdejte je na sběrný dvůr
- Využijte mobilních sběrných míst – informujte se na obecních úřadech
- Další možnosti pro odevzdání naleznete na **www.elektrowin.cz**

?

Víte, že díky recyklaci elektroodpadu se do přírody nedostává velké množství nebezpečných látek, zejména freonů?

Víte, že spotřebiče nejčastěji obsahují kovy, plasty a jiné materiály (sklo či beton), které se díky recyklaci dají znovu využít?

Naše obec recyklací elektrospotřebičů výrazně ulevila životnímu prostředí

Loni občané odevzdali k recyklaci 64 televizí, 20 monitorů a 281,33 kg drobného elektrika

Snaha obyvatel obce recyklovat staré a nepoužívané elektrospotřebiče se již několik let vyplácí. Naše obec obdržela certifikát vypočítavající nejen o přínosech třídění televizí a počítačových monitorů, ale také o velkém významu sběru drobných spotřebičů, jako jsou mobilní telefony. Díky environmentálnímu vyúčtování společnosti ASEKOL můžeme nyní přesně vyčíslit, o kolik elektrické energie, ropy, uhlí, primárních surovin či vody jsme díky recyklaci vysloužilého elektrika ušetřili ekosystém Země. Víme také, o jaké množství jsme snížili produkci skleníkových plynů CO_2 nebo nebezpečného odpadu. Informace vycházejí ze studií neziskové společnosti ASEKOL, která s obcí dlouhodobě spolupracuje na recyklaci vyřazených elektrozařízení.

Z Certifikátu Environmentálního vyúčtování společnosti ASEKOL vyplývá, že občané naší obce v loňském roce vyřadili 64 televizí, 20 monitorů a 281,33 kg drobných spotřebičů. Tím jsme ušetřili 19,72 MWh elektriny, 730,59 litrů ropy, 92,01 m³ vody a 0,96 tun

primárních surovin. Navíc jsme snížili emise skleníkových plynů o 4,71 tun CO_2 ekv., a produkci nebezpečných odpadů o 17,76 tun.

Výsledek studie jednoznačně prokázal, že zpětný odběr elektrozařízení, i těch nejmenších, má nezanedbatelný pozitivní dopad na životní prostředí. Když si uvědomíme, že recyklace běžných 100 televizorů uspoří spotřebu elektrické energie pro domácnost až na 4 roky, nebo ušetří přibližně 400 litrů ropy potřebných až k sedmi cestám do Chorvatska, jsou to impozantní čísla. Pozitivní zprávou pro uživatele počítačů také je, že odevzdání 10 vysloužilých monitorů ušetří spotřebu energie potřebnou pro chod notebooku po dobu necelých 5 let. Všichni ti, kteří tříděním takto zásadně přispívají k ochraně životního prostředí, si zaslouží obrovský dík.

Studie LCA posuzuje systém zpětného odběru CRT televizorů, počítačových monitorů a drobného elektrozařízení. Hodnotí jejich sběr, dopravu a zpracování až do okamžiku finální recyklace jednotlivých frakcí vyřazených spotřebičů do nového produktu. Pro každou frakci byly vyčísleny dopady na životní prostředí. Výsledky studie jsou prezentovány jako spotřeba energie, surovin, emise do ovzduší, vody a produkce odpadu. Konečná bilance vyzněla pro zpětný odběr elektrozařízení jednoznačně pozitivně, a to ve všech aspektech.

Rada Jihomoravského kraje na své 105. schůzi vyhlásila

SOUTĚŽ O NEJOBLÍBENĚJŠÍ MATEŘSKÉ CENTRUM

V JIHOMORAVSKÉM KRAJI PRO ROK 2015

Klubíčko Vacenovice –

REGISTRACE k. - 26. 6.
HLASOVÁNÍ 1. - 31. 7.
FINANČNÍ ODĚNA
45 000 Kč

HLASOVÁNÍ A INFORMACE NA
WWW.RODINNAPOLITIKA.CZ

podpořte nás v soutěži JMK na

www.rodinnapolitika.cz

Soutěž trvá od 1. do 31. července 2015

„Dát hlas bude možné nanejvýš třikrát denně po osmi hodinových intervalech.“

Dát hlas bude možné nanejvýš třikrát denně po osmi hodinových intervalech.

centrum
úspor

LEVNĚJŠÍ PLYN a ELEKTRINA

• snížíme Vaše výdaje za plyn a elektřinu

• vyřídíme za Vás přepis energií na jinou osobu

• pomůžeme Vám se smlouvou podepsanou
podomním prodejcí

zákaznické kontaktní místo - Centrum úspor

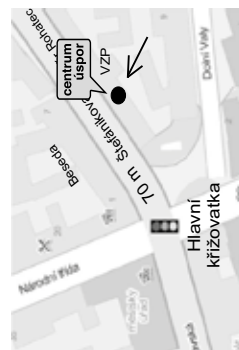
Štefánikova 10, Hodonín

Otevírací doba :

Po - Čt: 9:00 - 17:00, Pá : 9:00 - 15:00

tel. 720 757 310

www.centrum-uspor.cz

Obecní ples 20.-30. léta

Vystoupení Seniorek na Obecním plese

Obecní ples 20.-30. léta

Zpěváček Slováků CM a děti

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, 696 06 Vacenovice 243.

Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, Ing. František Novák, Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v červenci 2015. Náklad: 500 kusů. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šíki Kyjov.

Praha Kampa Marijanky, uprostřed p. Meda Mládková a p. Dana Zátopková

Praha Kampa Mužský sbor, uprostřed p. Meda Mládková a p. Dana Zátopková

Oskoruška

Vzorné pomocnice při organizaci Zpěváčka Slováků

Svatba našich krajanů v Americe – Tomáš Devát a Małgorzata Szpytma

70. výročí osvobození obce, swingové odpoledne

Den farnosti – Mužský sbor z Vacenovic a ženský sbor Cantemus z Liberce